

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35 ΤΗΛ.-ΦΑΞ 5232553 ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΦΛΕΒΑΡΗ 1998 ΑΡ. ΦΥΛ. 298 ΔΡΧ. 200

Η πραξικοπηματική διαγραφή Μάνου-Σουφληιά ΑΛΛΑ ΣΤΟΝ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟ ΤΗΣ Ν.Δ

Η κλίκια Καραμανλή στην υπηρεσία της ρώσικης πολιτικής

Να λοιπόν τι σημαίνει κεντρι-
σμός στην πολιτική: ο κεντρισμός
είναι η άκρα δεξιά, βρίσκεται δη-
λαδή δεξιότερα από τον δεξιότερο
πόλο μιας αντίθεσης. Ο κεντρισμός
είναι ο αληθινός φασισμός.

Όταν ο Κ. Καραμανλής εμφανί-
ζόταν σαν η ενδιάμεση, συμφιλιω-
τική τάση ανάμεσα στην εβερτική
και τη μητσοτακική φράξια, εμείς
σημειώναμε ότι ήταν η πιο δεξιά
από όλες τις τάσεις και ότι αξιο-
ποιούσε και όξυνε τις αντιθέσεις
των άλλων δύο ρευμάτων πηγαί-
νοντας μια με το ένα, μια με το
άλλο για να επιβάλει τελικά τη
δικτατορία της.

Εννοείται ότι δεν πρόκειται για

μια δικτατορία για δικό της όφε-
λος, αλλά για όφελος των κοινω-
νικών δυνάμεων που εκπροσωπεί.
Και αυτές δεν είναι άλλες από τις
ρωσόφιλες δυνάμεις της αστικής
τάξης και τους πράχτορες της Μό-
σχας, δηλαδή το ρωσόδουλο μπλοκ.
Αυτό το μπλοκ, για να κυριαρχή-
σει, κάνει εισοδισμό στα μεγάλα
κόμματα της αστικής τάξης. Τον
εισοδισμό τον δίδαξε πρώτος ο Α.
Παπανδρέου. Διάδοχοί του είναι
ο Λαλιώτης και ο μικρός Καρα-
μανλής. Ο ένας στο ΠΑΣΟΚ και
ο άλλος στη Ν.Δ εφαρμόζουν την
ίδια πάντα νικηφόρα συνταγή. Α-
νεβαίνουν στην εξουσία αξιοποιώ-
ντας αντίθετους πόλους, που συ-

γκρούονται δίχως αρχές, εμφανί-
ζονται σαν τρίτος πόλος, κρύβουν
τις αληθινές τους θέσεις, μεταμ-
φιέζονται αδιάκοπα, παίρνουν την
εξουσία και όταν την παίρνουν
προχωράνε σε εκκαθαρίσεις και ε-
φαρμόζουν την πολιτική τους. Αυ-
τή η πολιτική είναι γνώριμη. Εί-
ναι η πολιτική του ψευτοΚΚΕ και
του ΣΥΝ. Αυτή η μικρή ομάδα με
επικεφαλής της αφοσιωμένους
πράχτορες της Ρωσίας έχει δια-
βρώσει όλη την ελληνική αστική
τάξη και προσεκτικά, εδώ και χρό-
νια κινεί τα πιόνια της κατατρώ-
γοντας τη χώρα, σαν τον καρκίνο.

Το χτύπημα του Καραμανλή ή-
ταν πραξικοπηματικό.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΠΡΑΞΙ- ΚΟΠΗΜΑ

Ούτε οι μάζες, ούτε η ηγεσία της
Ν.Δ, ούτε τα αντίπαλα ρεύματα το
είχαν υποπτευθεί.

Τα θύματα έκαναν μια κίνηση,
αφού σπρώχτηκαν σε αυτή την κί-
νηση, και εκτελέστηκαν.

Σαν πραξικοπηματικό το χτύπη-
μα δεν είχε στο βάθος ανάγκη άλ-
λης δικαιολόγησης πέρα από την
αυθαιρεσία της ισχύος. Καταστα-
τικά, λειτουργικές αρχές, κομμα-
τικά έθιμα, όλα ποδοπατήθηκαν με
μια ανεμελιά που πάγωσε τις φλέ-
βες της νεοδημοκρατικής στελε-
χικής μάζας, πιο πολύ από χίλιες

διαβεβαιώσεις δημοκρατισμού. Α-
σφαλώς δεν πρόκειται για μια μά-
ζα που έχει διακριθεί σε

δημοκρατική αξιοπρέπεια. Και
τα δύο μεγάλα κόμματα της αστι-
κής τάξης αποτελούνται στη με-
γάλη τους πλειοψηφία από λιγδο-
μένους ποντικούς που έχουν δώ-
σει αναρίθμητες πετυχημένες εξε-
τάσεις στην έλλειψη χαρακτήρα.
Αυτοί για να ξεσηκωθούν θα πρέ-
πει να μυριστούν ατμόσφαιρα νί-
κης. Αλλά αυτή η ατμόσφαιρα δεν
μπορούσε να υπάρξει, αφού οι συ-
νηθισμένοι δημιουργοί ατμόσφαι-
ρας, δηλαδή οι συντονισμένες δη-

συνέχεια στη σελ. 3

Δολοφονική επίθεση στον Α. Καλοφωλιά ΝΑ ΣΥΛΛΗΦΘΟΥΝ ΟΙ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΙ ΤΗΣ ΧΡ. ΑΥΓΗΣ

Το Σάββατο στις 24 Γενάρη στις
7.30 μ.μ. ο Αλέξης Καλοφωλιάς,
34χρονος μεταφραστής και μέλος
του συγκροτήματος Last Drive διά-
σχιζε τη διασταύρωση των οδών
Χαλκοκονδύλη και 3ης Σεπτεμβρη
για να πάρει το λεωφορείο από την
πλατεία Κάνιγγος. Εκεί, στη συμ-
βολή των οδών αυτών, απρόκλητα,
τρεις ναζιστές του επιτέθηκαν
και τον χτύπησαν με σιδερόβεργα
στο πρόσωπο. Όταν αυτός έπεσε
στο πεζοδρόμιο άρχισαν να χτυ-
πούν με μανία το κεφάλι του στο

μάρμαρο, χωρίς να λένε τίποτα
μπροστά στα μάτια δεκάδων θεα-
τών. Ακόμη και όταν ο Α.Κ. κα-
τάφερε και σύρθηκε στην είσοδο
ενός καταστήματος για να γλυτώ-
σει από τη δολοφονική επίθεση
των ναζιστών, αυτοί μπήκαν μέσα
και συνέχισαν να τον χτυπούν
μπροστά σε μια υπάλληλο.

Όπως είπε η ίδια η υπάλληλος:
«Ήταν φοβερό. Τον χτυπούσαν σα
να ήθελαν να τον σκοτώσουν. Η
ώρα δεν ήταν ούτε καν οκτώ το

συνέχεια στη σελ. 2

Ο ΛΑΟΣ ΑΠΟΜΟΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΕΣ ΤΩΝ ΔΡΟΜΩΝ

Ο αγροτικός αποκλεισμός, που
έχει βάλει σε εφαρμογή φέτος το
ρώσικο σοσιαλφασιστικό μέτωπο
με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ και
κορμό την φασιστική καραμανλι-
κή ΝΔ, έχει στρατηγικές απαιτή-
σεις. Στόχος του είναι να σπάσει
τις αντιστάσεις της στενής σημι-
τικής ομάδας. Οι σοσιαλφασίστες
είναι αδύνατο αυτή τη φορά να ξε-
σηκώσουν ένα κίνημα βάσης ό-
πως είχαν κάνει πέρυσι πιασμέ-
νοι από τις φυσικές καταστροφές
στο νομό της Λάρισας.

Φέτος βγάζουν ένα κίνημα που
ωμά απαιτεί κρατικές παροχές,
παροχές που ευνοούν κυρίως την

πλούσια αγροτιά (χάρισμα τόκων,
φόρων, κρατικές επιδοτήσεις), α-
φού είναι ανάλογες του κεφά-
λαιου και όχι των αναγκών των
φτωχότερων αγροτών.

Αυτό το μαύρο κίνημα είναι πο-
λύ πιο αδύνατο, αλλά που πιο κα-
λά οργανωμένο από τα περυσινά.
Είναι συντονισμένο σε όλη την
Ελλάδα, ιδιαίτερα εκεί που είναι
ισχυρός ο σοσιαλφασισμός ή που
ξεπηδάνε πιο έντονα προβλήματα
(πορτοκάλια στην Αργολίδα, λάδι
στη Μυτιλήνη και την Κρήτη).

Όμως το κύριο χαρακτηριστικό
της φετινής χειμερινής εφόδου του
σοσιαλφασισμού είναι η απόπειρα

του να οργανωθεί σε κρατική δύ-
ναμη. Για πρώτη φορά στη μετα-
πολιτευτική περίοδο, ένα κίνημα
που συγκρούεται με την νομιμό-
τητα σε μια χώρα, ένα κίνημα που
κλείνει δρόμους και εμποδίζει την
κίνηση των ανθρώπων, βρίσκεται
την ανοιχτή συμπαράσταση των
αστυνομικών μιας περιοχής και
του αντίστοιχου κεντρικού συν-
δικάτου τους.

Το συνδικάτο της Λάρισας της
Ομοσπονδίας αστυνομικών υπαλ-
λήλων και η ίδια η Ομοσπονδία

συνέχεια στη σελ. 2

ΝΑ ΣΥΛΛΗΦΘΟΥΝ ΟΙ ΤΡΑΜΠΟΥΚΟΙ ΤΗΣ ΧΡ. ΑΥΓΗΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

βραδυ στο κέντρο της Αθήνας και ούτε τον κόσμο που ήταν στο δρόμο εκείνη την ώρα φοβήθηκαν».

Η υπάλληλος άρχισε να καλεί σε βοήθεια οπότε, σύμφωνα με αυτόπτες μάρτυρες, οι τρεις χιτλερικοί έφυγαν τρέχοντας και μπήκαν στην πολυκατοικία της 3ης Σεπτεμβρίου που στεγάζονται τα γραφεία της «Χρυσής Αυγής». Ένας αστυνομικός της Ομάδας Ζ που έφτασε εκεί πρόλαβε επίσης να δει τους τρεις να καταφεύγουν στην πολυκατοικία και κινήθηκε για να μπει μέσα. Προφανώς έλαβε εντολή να περιμένει και δεν ενέργησε αμέσως. Ζήτησε από τον Α.Κ. να περιμένει για να αναγνωρίσει τους δράστες της δολοφονικής επίθεσης, αλλά η κατάσταση του απαιτούσε άμεση μεταφορά σε νοσοκομείο.

Όταν έφτασε η Αστυνομία είπε στον κόσμο ότι δεν μπορούσαν να μουν μέσα γιατί χρειαζόταν η παρέμβαση εισαγγελέα και ότι «έχουν ασυλία στα γραφεία τους ως πολιτικό κόμμα». Κάτω από την πίεση του κόσμου συνέλαβαν πέντε κοντοκουρεμένους που βγήκαν από το κτίριο, τους πήγαν στο Τμήμα, έκαναν μια απλή εξακρίβωση στοιχείων και τους άφησαν ελεύθερους. Αστυνομικός του Τμήματος Ομονοίας που επισκέφθηκε τα γραφεία της «Χρ. Αυγής» τελείωσε ταχύτατα την «έρευνα» όταν έλαβε από τους ναζί την απάντηση «ούτε είδαμε, ούτε ακούσαμε».

Η ποιοτική διαφορά αυτής της δολοφονικής επίθεσης των ναζιστών είναι η σκανδαλώδης προστασία που τους δίνει η αστυνομία, τέτοια που επιτρέπει στους δράστες να βρίσκουν νόμιμη κάλυψη στα γραφεία τους ανενόχλητοι. Αυτή τη φορά, υπήρχαν δεκάδες μάρτυρες του γεγονότος. Ο αστυνομικός μηχανισμός του κράτους παρέμεινε αδιάφορος, τη στιγμή που θα έπρεπε η Αστυνομία να συλλάβει όλους εκείνους τους ναζιστές που βρίσκονταν στα γραφεία της «Χρ. Αυγής», να τους οδηγήσει στην Ασφάλεια, να τους βάλλει σε μια αίθουσα και να καλέσει όλους τους μάρτυρες (και αργότερα τον ίδιο τον Α.Κ.) πίσω από το τζάμι για αναγνώριση. Στη συνέχεια έπρεπε να απαγγελθούν κατηγορίες και να οδηγηθούν οι δράστες στο αυτόφωρο.

Τίποτα απ' ολ' αυτά, που συνήθως γίνονται και επιβάλλονται από το νόμο, δεν έγινε. Αυτό συμβαίνει για πρώτη φορά και πρόκειται για προκλητική κάλυψη που δίνουν στους ναζιστές οι δικαστικές αρχές του κράτους. Λίγες μέρες αργότερα, στην πορεία που διοργάνωσαν οι ναζιστές στο κέντρο της Αθήνας στις 31/1, για την επέτειο των Ιμίων, με την πολιτική κάλυψη της χουντικής ΕΠΕΝ, των βασιλικών της ΒΕΟ και του βουλευτή της Ν. Δ. Καρατζαφέρη, αυτή η προστασία εκδηλώθηκε απροκάλυπτα. Μερικά μέτρα μπροστά από την πορεία μια διμοιρία των ΜΑΤ σε σχηματισμό, με βήμα κηδείας και τα κράνη στα χέρια, αποτελούσε ουσιαστικά προπομπή της ναζιστικής παρέλασης.

Το σκάνδαλο της πολιτικής νομιμότητας των ναζιστών στην Ελλάδα αποκτάει πια τεράστιες διαστάσεις. Οι ευθύνες των πολιτικών κομμάτων, της κυβέρνησης και των δικαστικών αρχών είναι πελώριες. Η σιωπή τους και η κάλυψη που δίνουν στους ναζιστές δείχνουν ότι κάτι βαθιά άρρωστο, κάτι πολύ σάπιο υπάρχει σ' αυτή τη δημοκρατία που επαγγέλλονται. Σημαίνει ότι η δημοκρατία σ' αυτή τη χώρα έχει αρχίσει να καταρρέει.

Κάθε αληθινός δημοκράτης και πατριώτης έχει χρέος να αντισταθεί, να απαιτήσει να βγουν εκτός νόμου οι ναζιστές. Αυτό το κεντρικό πολιτικό ζήτημα κρίνει την ειρήνη και τη δημοκρατία σήμερα.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί όλους τους δημοκράτες ανεξάρτητα από πολιτική και ιδεολογική τοποθέτηση να συσπειρωθούν στις γραμμές της, τους καλεί να ενωθούν μαζί της για να τσακίσουμε τη ναζιστική ιδεολογία και να βγάλουμε εκτός νόμου τους ναζιστές.

Τονίζουμε εδώ, ότι τα πολιτικά κόμματα δεν έβγαλαν καμία ανακοίνωση για το γεγονός και το αγνόησαν παντελώς. Δημοσιεύουμε παρακάτω ανακοίνωση που έδωσε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία για τη δολοφονική επίθεση ενάντια στον Α. Καλοφωλιά.

«Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καταγγέλλει την απρόκλητη δολοφονική επίθεση σε βάρος του Α. Καλοφωλιά από τους ναζιστές της "Χρ. Αυγής".

Την πολιτική ευθύνη γι' αυτή την επίθεση, καθώς και για όλη την πορεία του κινήματος της "Χρ. Αυγής" τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας, φέρνει η κυβέρνηση και όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα της Βουλής που επιτρέπουν τη νόμιμη και απρόσκοπτη δράση αυτής της ανοιχτά χιτλερικής συμμορίας.

Αυτή ακριβώς η νομιμότητα είναι που επιτρέπει το συστηματικά ασύλληπτο και ατιμώρητο των φυσικών δραστών αυτών των επιθέσεων. Δεν είναι τυχαίο ότι στη συγκεκριμένη επίθεση κατά του Α. Καλοφωλιά οι δράστες βρήκαν άσυλο και ποινική κάλυψη μέσα στα γραφεία της "Χρ. Αυγής" μπροστά στα μάτια δεκάδων ανθρώπων.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί τις δικαστικές αρχές να ασκήσουν δίωξη για ηθική αυτουργία σε αυτή την επίθεση κατά της "Χρ. Αυγής", και την πολιτική εξουσία να τη θέσει εκτός νόμου.

Αθήνα, 28/1/98»

Είναι ακριβώς αυτή η προστασία και κάλυψη που έδωσε το δικαίωμα στη «Χρυσή Αυγή» να λείπει στην εφημερίδα της (αρ. φ. 226, 30/1-5/2) ότι το επεισόδιο «είναι εντελώς ανύπαρκτο και δεν έχει καμία σχέση με κάποιο μέλος της Χρ. Αυγής» και να επαινεί την Αστυνομία που κάνει καλά τη δουλειά της συλλαμβάνοντας τους «γνωστούς-άγνωστους» νεαρούς αναρχικούς.

Ο ΛΑΟΣ ΑΠΟΜΟΝΩΝΕΙ ΤΟΥΣ ΣΤΡΑΓΓΑΛΙΣΤΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

έβγαλε ανακοίνωση συμπαραστάσης στους κνίτες στραγγαλιστές των εθνικών δρόμων. Έχουμε γράψει για τον πολιτικό χαρακτήρα αυτού του συνδικάτου.

Η δεύτερη κρατική δύναμη που προσεταιρίστηκαν οι κνίτες ήταν η εκκλησία. Δίπλα στους τετράπαχους αγροτοπατέρες στην πλατεία της Καρδίτσας και αγκαλιασμένος από τον «κομμουνιστή» Μπούτα ευλόγησε τα «λαϊκά στρατεύματα» ο μητροπολίτης Θεσσαλιώτιδας.

Αυτές οι κρατικές δυνάμεις είναι απαραίτητες γιατί οι «λαϊκές δυνάμεις» είναι σε οικτρή κατάσταση. Ο Πατάκης γύριζε ολημερίς στα χωριά και επέπληττε τους αγρότες, που τον ακουλούθησαν στο περυσινό φιάσκο, για την αδιαφορία τους λέγοντας ότι δεν είναι σωστό το «όλοι σας να αγωνιστείτε, όλοι μας να δοξαστούμε».

Η αληθινή αιτία της περυσινής ήττας και της φετινής απομόνωσης των σοσιαλφασιστών είναι μία: η βαθιά αντιπάθεια όλου του ελληνικού λαού για τους στραγγαλιστές των εθνικών δρόμων.

Οι στραγγαλιστές το ξέρουν καλά αυτό. Γι' αυτό το σχέδιό τους είναι να κλείσουν τους δρόμους δίχως κανείς να τους εμποδίσει. Στόχος τους είναι να μην τους ξεφοσκώσουν τα λάστιχα. Ελπίζουν ότι οι ντόπιοι αστυνομικοί και οι παπάδες θα εμποδίσουν αυτή την κίνηση των οποιωνδήποτε ΜΑΤ. Έτσι πιστεύουν ότι θα ξεφοβηθούν οι αγρότες που ως τώρα φοβούνται μια αστυνομική και δικαστική βία που τους ασκείται με παλαιά συγκατάθεση. Με λίγα λόγια το σχέδιό τους είναι να αντιπαραθέσουν μια πλευρά της κρατικής εξουσίας σε μια άλλη πλευρά της κρατικής εξουσίας, που έτσι κι αλλιώς είναι ιδεολογικά διαβρωμένη από τον σοσιαλφασισμό.

Γι' αυτό φέτος οι κνίτες δεν ενδιαφέρονται για ΝΑΡ, φρικιά και άλλους. «Παπάδες και μπάτσοι» δε δένουν εύκολα με «εργάτες, αγρότες και φοιτητές αγώνων κοινός».

Τώρα τον κορμό των «κινήσεων» από δω και μπρος θα τον δίνει ο νεοδημοκρατικός χουντομεσαιώνας.

Η μορφή και το περιεχόμενο των «κινήσεων» θα συμπέσουν αλλά

αυτό δεν αποκλείει κάποια στιγμή οι σοσιαλφασιστές να λειτουργήσουν σαν προβοκάτορες και να προκαλέσουν αιματηρή αντιπαράθεση για να κερδίσουν τη συμπάθεια του πληθυσμού.

Ωστόσο η επιτυχία και αυτο του σχεδίου θα κριθεί τελικά από το πόση θα είναι η συμμετοχή στα μπλόκα και της Λάρισας και γενικότερα από το αν ποτέ θα γεννηθεί πάθος στους πλατατισκολόγους του προϋπολογισμού από την ελπίδα μιας νίκης, και κυρίως, από το πόσο η κοινή γνώμη θα θυμώσει μαζί τους.

Πάντως γι' αυτό το τελευταίο η παρέα του Μπούτα δουλεύει αποτελεσματικά.

Το κλείσιμο δρόμου για «λαϊκή συνέλευση» και κυρίως το κλείσιμο δρόμου για «λαϊκή συναυλία» είναι τα τελευταία διαστρεφικά τεχνάσματα αυτών των βασανιστών. Πρόκειται για την παραλλαγή «ξύλο μετά μουσικής». Όμως οι μάζες δεν πάσχουν από μαζοχισμό και κυρίως απεχθάνονται τους βασανιστές με χιούμορ.

Η μάχη θα είναι πραγματικά αμφίροπη.

Πόντιοι με ειδική αποστολή

Είναι γνωστό ότι σε αυτή τη χώρα ο σοβινισμός έχει βαθιές ρίζες. Ένας από τους μαζικούς φορείς που πρωτοστατεί σε αντιτουρκισμό είναι και οι σύλλογοι των Ποντίων. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι ο ναζιστής τουρκοφάγος Χαραλαμπίδης προέρχεται από αυτούς τους συλλόγους των οποίων μάλιστα αποτελεί και ηγετικό στέλεχος. Μια δε μερίδα από αυτούς τους συλλόγους ήταν που πρωτοστάτησε στα γνωστά επεισόδια της Θεσσαλονίκης με αφορμή την ελληνοτουρκική συνάντηση επιχειρηματιών.

Αυτός ο σοβινισμός έχει αρχίσει να βλέπει στο πρόσωπο της Ρωσίας τώρα τελευταία αυτόν

που θα του εκπληρώσει τα τερατώδη όνειρά του. Έτσι οι δεσμοί ανάμεσα σε αυτόν και τη Ρωσία αυξάνουν. Μια πρόσφατη εκδήλωση αυτού του γεγονότος είναι η πρόταση που κατέθεσε ο πρόεδρος της Ένωσης Συλλόγων Ελλήνων Παλινοστούτων (Πόντιοι της Ανατολικής Μακεδονίας και Θράκης) Ι. Παπανίδης για τη δημιουργία ζώνης αφορολόγητων ειδών με τη Ρωσία. Όπως ο ίδιος ανέφερε ότι αντιπροσωπεύει των συλλόγων αυτών θα επισκέφτονταν τη Μόσχα στις 25 του Γενάρη ύστερα από πρόσκληση της βουλής της Ρωσίας. Ο ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός δεν αφήνει καμιά ευκαιρία χαμένη για να προωθήσει

τις θέσεις του και την πολιτική του. Από την άλλη μεριά οι σύλλογοι αυτοί στο μέλλον μπορούν να αποτελέσουν μια εμπροσθοφυλακή του ρώσικου ιμπεριαλισμού στο βαθμό που η παρουσία και ο εποικισμός των πόντιων προσφύγων που έχουν έρθει τα τελευταία χρόνια τη χώρα μας γίνεται βάσει σχεδίου για την πληθυσμιακή αλλοίωση του συμπαγούς τουρκικού πληθυσμού της μειονότητας της Θράκης.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ (Δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία στις 28/1)

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καταγγέλλει την απρόκλητη δολοφονική επίθεση σε βάρος του Α. Καλοφωλιά από τους ναζιστές της «Χρ. Αυγής».

Την πολιτική ευθύνη γι' αυτή την επίθεση, καθώς και για όλη την πορεία του κινήματος της «Χρ. Αυγής» τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας, φέρνει η κυβέρνηση και όλα ανεξαιρέτα τα κόμματα της Βουλής που επιτρέπουν τη νόμιμη και απρόσκοπτη δράση αυτής της ανοιχτά χιτλερικής συμμορίας.

Αυτή ακριβώς η νομιμότητα είναι που επιτρέπει το συστηματικά ασύλληπτο και ατιμώρητο των φυσικών δραστών αυτών των επιθέσεων. Δεν είναι τυχαίο ότι στη συγκεκριμένη επίθεση κατά του Α. Καλοφωλιά οι δράστες βρήκαν άσυλο και ποινική κάλυψη μέσα στα γραφεία της «Χρ. Αυγής» μπροστά στα μάτια δεκάδων ανθρώπων.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί τις δικαστικές αρχές να ασκήσουν δίωξη για ηθική αυτουργία σε αυτή την επίθεση κατά της «Χρ. Αυγής», και την πολιτική εξουσία να τη θέσει εκτός νόμου.

Παρακαλούμε τους φίλους μας να στέλνουν την αλληλογραφία τους στην Ταχυδρομική Θυρίδα 8371 ΤΚ 10010, Αθήνα

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ
15ήμερη εφημερίδα της ΟΑΚΚΕ
Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο Κώστας Λιακόπουλος
Χαλκοκονδύλη 35
5ος όροφος
Τ.Θ. 8371
Τ.Κ. 100 10 Αθήνα
Τηλ.-Φαξ. 5232553
Ετήσια συνδρομή: 5.000
Εξαμηνιαία: 2.500

ΑΛΜΑ ΣΤΟΝ ΕΚΦΑΣΙΣΜΟ ΤΗΣ Ν.Δ

συνέχεια από τη σελ. 1

μοσιογραφικές πένες και τα βρωμοστόματα των δημαγωγών του σοσιαλφασισμού έμειναν βουβά τα κρίσιμα εισοσιτετράωρα.

Αν ο Σημίτης διέγραφε τώρα τον Τσοχατζόπουλο, ή ο Μητσοτάκης παλιότερα διέγραφε τον Έμπερτ, θα υψώνονταν στον ουρανό οι σπαρτακτικές κραυγές ενάντια στα “στρατοδικεία”, τα “πραξικοπήματα” τους “πραιτωριανούς” κ.λπ. Τώρα απόλυτη ησυχία. Μόνο κάποιες ψύχραιμες ερωτήσεις ευγενικών δημοσιογράφων και κάποιες παρατηρήσεις για τις καταστατικές αδυναμίες της διαγραφής. Στο σύνολο του νεοδημοκρατικού τύπου μόνο ο *Ελ. Τύπος* είχε μια καλή στάση και λίγο η *Καθημερινή* και ο *Αδέσμευτος*. Τα κανάλια ήταν ουδέτερα. Αυτή βέβαια δεν είναι ατμόσφαιρα νίκης.

Βέβαια η εξήγηση αυτής της ατμόσφαιρας βρίσκεται σε αυτό καθαυτό το πολιτικό επίπεδο. Το ΠΑΣΟΚ μίλησε ουδέτερα, ενώ το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ πήραν έμμεσα θέση υπέρ του Καραμανλή, αφού όχι μόνο αρνήθηκαν να καταδικάσουν τη μέθοδο και το πολιτικό περιεχόμενο μιας σκανδαλώδους διαγραφής, αλλά ουσιαστικά τη νομιμοποίησαν εμφανίζοντάς την σαν μια αναγκαία συνέπεια του “τέλους του δικομματισμού”.

Έτσι τη δεύτερη μέρα μετά τις διαγραφές ένας ένας οι παλιοί φίλοι των διαγραμμένων άρχισαν να παίρνουν θέση υπέρ του πραξικοπήματος και να δηλώνουν πίστη στον αρχηγό.

Το αρνητικό στοιχείο για τους πραξικοπηματίες είναι οι βρώμικες συνθήκες και οι περιστάσεις κάτω από τις οποίες προχώρησαν στο σχέδιό τους. Αυτές οι συνθήκες δεν μπορούν να κρατηθούν κρυφές και, όσο περνάει ο καιρός, οι εξηγήσεις που δίνει η κλίκα Καραμανλή πείθουν μόνο την πιο καθυστερημένη μάζα ψηφοφόρων και τους πιο αθεράπλευτους ακροδεξιούς στο στελεχικό επίπεδο. Τους είναι λοιπόν αδύνατο να πείσουν για τη νομιμότητα των διαγραφών όταν αυτές διεκπεραιώθηκαν:

Πρώτο: Από ένα πειθαρχικό παράνομη σύνθεσης: Ο Μητσοτάκης, που ήταν σύμφωνα με το καταστατικό ο πρόεδρος του, καθαίρεθηκε από αυτό με το πρόσχημα ότι είχε διαπράξει το ίδιο παράπτωμα με εκείνο των παραπεμπόμενων, δίχως όμως ο ίδιος να παραπεμφθεί, καθώς και με το πρόσχημα ότι ο ίδιος δεν συμμετέχει στα κομματικά όργανα, δίχως να υπάρχει καμία κομματική πράξη που να αποφασίζει κάτι τέτοιο.

Δεύτερο: με μια κατηγορία που είναι αδύνατο να σταθεί. Ότι δηλαδή οι διαγραμμένοι έκαναν πειθαρχικό παράπτωμα την ώρα που δεν τέθηκε ζήτημα κομματικής πειθαρχίας. Τα τσιράκια του Καραμανλή στα κανάλια απαντούν σ’ αυτές τις καταστατικές παραβιάσεις με το συνηθισμένο επιχειρήματα όλων των κομματικών τραμπουκισμών, ότι το ζήτημα δεν είναι το καταστατικό, αλλά το πολιτικό ζήτημα που κρίνεται κάθε φορά. Αυτό σημαίνει ότι κάποιος αρχηγός, ή κάποια πλειοψηφία

κρίνοντας όπως θέλει τα πολιτικά ζητήματα, μπορεί να δημιουργεί καταστατικό της στιγμής και να εξοντώνει του αντιπάλους της.

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ
Όμως το πολιτικό επιχείρημα των τραμπουκίων είναι πιο αδύναμο και από τα καταστατικά τους επιχειρήματα. Και μάλιστα αυτό είναι το σημείο στο οποίο ξεσκεπάζεται η πολιτική τους φύση.

Το πολιτικό τους επιχείρημα είναι λοιπόν το εξής: Με την έμπρακτη διαφωνία τους στην κομματική απόφαση για καταψήφιση, οι διαγραμμένοι βοήθησαν το ΠΑΣΟΚ σε μια κρίσιμη στιγμή.

Μα ο καθένας ξέρει ότι η διάταξη για το φορολογικό είναι ο πόλεμος μιας τάσης του ΠΑΣΟΚ ενάντια σε μια άλλη. Όποιος υποστηρίζει την τροπολογία είναι εναντίον του γραφειοκρατικού παρασιτισμού των ΔΕΚΟ, όποιος την καταψηφίζει είναι υπέρ. Όμως η επίσημη γραμμή της Ν.Δ. δηλαδή αυτή που έκφρασε ο Καραμανλής στη Βουλή, είναι εναντίον της θέσης των συνδικάτων των ΔΕΚΟ. Οι διαγραμμένοι ψήφισαν λοιπόν σύμφωνα με την επίσημη και μάλιστα πάγια θέση της Ν.Δ. Εκείνος που ψήφισε αντίθετα με την επίσημη γραμμή της Ν.Δ. ήταν ο Καραμανλής και η

αγέλη που τον ακολούθησε.
Όταν οι πραξικοπηματίες πιάνονται σ’ αυτήν την κραυγαλέα αντίφαση, απαντούν ότι η τροπολογία του Σημίτη ήταν για τα μάτια και ότι δεν σήμαινε σύγκρουση με τα συνδικάτα των ΔΕΚΟ. Μα αφού δεν σήμαινε σύγκρουση με τα συνδικάτα των ΔΕΚΟ, τότε γιατί το μισό ΠΑΣΟΚ ήταν αντίθετο με την τροπολογία, γιατί οι ΔΕΚΟ απεργούσαν και κυρίως γιατί η κυβέρνηση κινδύνευε να πέσει; Και αν έπεφτε, δεν θα έπεφτε από τους εχθρούς της τροπολογίας με τους οποίους συντασσόταν η Ν.Δ;

Αυτές οι αντιφάσεις, που θα μπορούσαν να γκρεμίσουν κάθε στοιχειωδώς έντιμο, μη αποκτηνωμένο κόμμα, δεν συγκλόνισαν ουσιαστικά την καραμανλική Ν.Δ. Η αιτία βρίσκεται στο ότι αυτή η Ν.Δ. είναι ήδη με την γραφειοκρατία των ΔΕΚΟ, είναι πραγματικά ταυτισμένη με την ρωσόδουλη ακροδεξιά που έχει επικεφαλής της το ψευτοΚΚΕ και τη μικρή συμμορία του ΔΗΚΚΙ, της ΠΟΑΝ και των κνιτών του ΣΥΝ.

Όμως αυτή την αληθινή τους γραμμή η καραμανλική συμμορία και όλος ο βασιλοχουντικός πολιτός που την ακολουθεί δεν μπορούν να την εμφανίσουν ανοιχτά για να μη συσπειρώσουν απότομα όλους τους αντιπάλους τους. Χρειάζονται προς το παρόν κάλυψη και συσκότιση.

Αυτή η προσπάθεια της κάλυψης και συσκότισης εκδηλώθηκε στην αλλαγή της στάσης του Καραμανλή στη πρόταση των εφτά σημείων που κατέθεσε πριν την ψηφοφορία. Αυτά τα εφτά σημεία είναι γενικά μια φλυαρία. Σημασία έχει μόνο το έβδομο σημείο που έχει να κάνει με το πώς θα αποφασίζει για τη λύση των αντιθέσεων ανάμεσα στα συνδικάτα των ΔΕΚΟ και την κυβέρνηση. Η τροπολογία του Παπαντωνίου έλεγε ότι την τελική απόφαση θα είχε η Βουλή,

δηλαδή η κυβέρνηση. Το έβδομο σημείο του Καραμανλή έλεγε αρχικά ότι η τελική απόφαση θα παίρνονταν συναινετικά, δηλαδή θα ίσχυε το σημερινό καθεστώς υπεροχής των συνδικάτων των ΔΕΚΟ. Αυτό το έβδομο σημείο το αντέστρεψε την τελευταία στιγμή ο Καραμανλής και το ταύτισε με την κυβερνητική θέση. Το κράτησε όμως μόνο στην μορφή, αλλά το αντέστρεψε στην ουσία, αφού ψήφισε ενάντια στην κυβερνητική θέση.

Η ΑΧΡΕΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΟΜΑΔΑΣ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ-ΚΥΡΙΟΣ ΕΧΘΡΟΣ Ο ΜΑΝΟΣ

Η απάντηση γιατί ο Καραμανλής έκανε αυτή την αντιστροφή την τελευταία στιγμή βρίσκεται στην αισχρή στάση της φράξιας της Μπακογιάννη. Η Μπακογιάννη ζήτησε αυτή την αντιστροφή στη φόρμα για να έχει άλλοθι να συρθεί πίσω από τον Καραμανλή στην πράξη, δηλαδή στην ψηφοφορία και να ξεπουλήσει και να αφήσει μόνους τους στην κρίσιμη ψηφοφορία τους συνεργάτες της του παλιού αντι-Έμπερτ και αντικαραμανλικού μετώπου, δηλαδή τον Σουφλιά, τον Μάνο και ίσως και τον πατέρα της.

Αυτή η προδοσία της φράξιας Μπακογιάννη ήταν ο αποφασιστικός παράγοντας της καρατόμησης των δύο (και ευρύτερα των έξι). Ο Καραμανλής πολύ δύσκολα θα μπορούσε, με ένα χτύπημα, να εξοντώσει όλη την ουσιαστική εσωκομματική αντιπολίτευση των “τριών” που του είχε αντιπαρεθεί ως το τέλος στο συνέδριο της Ν.Δ.

Ιδιαίτερα θα του ήταν αδύνατο να “φάει” με το ίδιο χτύπημα και τον Μητσοτάκη που αυτόματα θα γινόταν ο αρχηγός των διαγραμμένων και θα τους συγκολούσε.

Για χάρη της Μπακογιάννη ο Καραμανλής άφησε απ’ έξω από τις διαγραφές τον Μητσοτάκη γιατί θα ήταν πάλι αδύνατο σε αυτόν τον τελευταίο να ενταχθεί ολόπλευρα στο μέτωπο Σουφλιά - Μάνου, δηλαδή να έρθει σε σύγκρουση άμεσα και με την υποτιθέμενη πίστη του Μπακογιάννη.

Ως αυτή τη στιγμή που γράφουμε η Μπακογιάννη δεν έχει μιλήσει, όμως η σιωπή της τις πρώτες κρίσιμες ώρες μετά τις διαγραφές ήταν πολύτιμη για τον Καραμανλή, ενώ η φιλομητσοτακική Έλσα Παπαδημητρίου, που μίλησε, πήρε θέση υπέρ των διαγραφών. Έτσι οι απειλές του νεαρού τραμπουκού ότι θα διαγράψει όποιον άλλο τολμήσει να μιλήσει πάγωσαν ακόμα περισσότερο και αποθάρρυναν το φοβισμένο, μειοψηφικό και δίχως χαρακτήρα στελεχικό δυναμικό της δημοκρατικής ή καλύτερα μισοδημοκρατικής τάσης της Ν.Δ. Άλλωστε αυτός ο μισοδημοκρατισμός είναι αυτός που εξηγεί βαθύτερα την αχρειότητα της ομάδας Μπακογιάννη. Η Μπακογιάννη στα εθνικά ζητήματα κράτησε πάντα τη χειρότερη σοβινιστική γραμμή. Η Μπακογιάννη ήταν χειρότερη από τον Μητσοτάκη, που ήταν άθλιος στο σερβικό και το αλβανικό, αλλά λιγότερο αρνητικός από την κόρη του στο τουρκικό.

Είναι πολύ πιθανό πάντως ότι ο Καραμανλής χαρίστηκε στο Μητσοτάκη για ένα απλό λόγο: ότι αυτός συντάχθηκε με πάθος με τη γραμμή εγκατάστασης των S-300 στην Κύπρο. Είναι πραγματικά χτυπητή η διαφορά των Μητσοτακικών, και πιο πολύ της Μπακογιάννη, στην εξωτερική πολιτική αν τους συγκρίνει κανείς με τον σαφή, προκλητικό και σχεδόν πρωτοφανή για αστό πολιτικό, τρόπο με τον οποίο ο Μάνος βγήκε πρόσφατα να χτυπήσει στη ρίζα του ολόκληρο το αντιτουρκικό ιδεολογικό εποικοδόμημα της αστικής τάξης και να ζητήσει αναθεώρηση των σχολικών τουρκοφαγικών βιβλίων της ιστορίας.

Η ΝΟΜΟΤΕΛΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΣΠΑΣΗΣ

Η Ν.Δ. είχε μέσα της όλη την παλιά σαπίλα που σταδιακά εγκαταστάθηκε στην εξουσία της. Το πάντρεμα που έκανε ο παλιός Καραμανλής ανάμεσα στο ευρωπαϊκό - δημοκρατικό και το φασιστικό και ξενόδοουλο τμήμα της παλιάς δεξιάς τελειώνει τώρα με τη νίκη του δεύτερου πάνω στο πρώτο. Αυτή η νίκη γίνεται δυνατή επειδή τώρα τελειώνει η ενδιάμεση “ευρωπαϊκή” περίοδος της αστικής τάξης και έρχεται η νέα “ρώσικη” εποχή. Αν η ΕΡΕ αντιστοιχούσε στην αμερικάνικη περίοδο, όπου οι ευρωπαϊκές τάσεις της αστικής τάξης είναι σχετικά αδύναμες και αν η ως τα χθες Ν.Δ. αντιστοιχεί στην ευρωπαϊκή περίοδο της κλασσικής αστικής τάξης, τότε η πρόσφατη Ν.Δ. των τραμπουκίων αντιστοιχεί στη ρώσικη περίοδο.

Αυτή η νέα περίοδος όμως δεν είναι τύπου ΕΡΕ, όπως νομίζουν μερικοί. Η νέα Ν.Δ. προορίζεται να γίνει ένα σοσιαλφασιστικό κόμμα στην υπηρεσία των πιο μαύρων σκοταδιστικών τμημάτων της παλιάς αστικής τάξης. Προορίζεται για κόμμα του ιερατείου, της συντηρητικής γραφειοκρατίας, ιδιαίτερα της στρατιωτικής και για κόμμα των τμημάτων εκείνων της βιομηχανικής και εμπορικής αστικής τάξης που θα παίζουν όλο και περισσότερο με τις σοσιαλφασιστικές νομενκλατούρες των Βαλκανίων και του χώρου της πρώην ΕΣΣΔ.

Για να γίνει ένα τέτοιο κόμμα η Ν.Δ. πρέπει να εξοντώσει κυριολεκτικά κάθε φιλοευρωπαϊκή τάση που έχει μέσα της. Γιατί η εποχή του αντικομμουνισμού και της αμερικανοκρατίας δεν υποχρέωνε την μεγαλοαστική τάξη σε ρήξη με την Ευρώπη, ούτε καν σε απόλυτη ρήξη με τον αστικό δημοκρατισμό. Η ρήξη με τον αστικό δημοκρατισμό ήταν απαραίτητη σε εκείνο το μπλοκ εξουσίας μόνο όσο χρειαζόταν για να τσακιστεί το επαναστατικό κίνημα του ΔΣΕ και το λαϊκό δημοκρατικό μετεμφυλιακό κίνημα. Η διάλυση του ΚΚΕ το 1958 και η δημιουργία του προδοτικού ψευτοΚΚΕ σήμαινε το τέλος αυτής της διχτατορικής υποχρέωσης από τη μεριά της αστικής τάξης.

Αντίθετα η ρήξη τώρα με τον ευρωπαϊσμό, οπότε και με το δημοκρατισμό μέσα στην αστική τάξη γενικά και στη Ν.Δ. ειδικότερα, είναι υποχρεωτική για τους πράχτο-

ρες της Ρωσίας και το μαύρο σανάφι που τους ακολουθεί. Η σημερινή Ρωσία είναι μια Ρωσία χιτλερικού γερμανικού τύπου, που ετοιμάζει πολεμική επίθεση στην Ευρώπη. Μια τέτοια Ρωσία χρειάζεται κόμμα με σημαία τον αντιευρωπαϊσμό, αλλά και τον αντιαμερικανισμό (στο βαθμό που οι ιμπεριαλιστές των ΗΠΑ θα παραταχθούν σ’ αυτόν τον πόλεμο στο πλευρό της Ευρώπης και ενάντια στην νεοχιτλερική Ρωσία, όπως οι άγγλοι ιμπεριαλιστές παρατάχθηκαν στο δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο με όλους τους άλλους ενάντια στη χιτλερική Γερμανία).

Αυτός είναι ο λόγος που είναι τόσο έντονη και πρωτοφανής η οξύτητα της εσωκομματικής πάλης μέσα στη Ν.Δ. Πρόκειται για εσωκομματική πάλη με στρατηγικά χαρακτηριστικά. Πρόκειται για σύγκρουση δύο ανταγωνιστικών στρατοπέδων. Τέτοια είναι και η σύγκρουση μέσα στο ΠΑΣΟΚ

ΓΙΑΤΙ ΤΩΡΑ Η ΟΞΥΝΣΗ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ ΜΕ ΤΟΝ ΣΗΜΙΤΗ

Ωστόσο ο αναπόφευκτος και ανταγωνιστικός χαρακτήρας της εσωκομματικής πάλης μέσα στη Ν.Δ. εξηγεί το ότι έγινε η σύγκρουση, αλλά δεν εξηγεί γιατί αυτή η σύγκρουση έγινε **τώρα**. Αυτό το “τώρα” εξηγείται σε ένα βαθμό με το ότι μόλις τώρα δόθηκε η ευκαιρία στον Καραμανλή να διασπάσει το αντίπαλο στρατόπεδο των “τριών”. Στην πραγματικότητα όμως δεν πρόκειται για μια λαμπρή ευκαιρία. Γιατί η μεν Μπακογιάννη εδώ και καιρό, σαν σοβινίστρια είχε ήδη επιχηρήσει να επιβιώσει δίπλα στον Καραμανλή, ενώ η μέθοδος της διαγραφής όπως είδαμε συνίστατο σε ένα καταστατικό και πολιτικό όργιο που δύσκολα θα μπορέσει να ξεχαστεί. Κυρίως όμως είχαμε διαπιστώσει τις αποπειρες που είχε κάνει ο Καραμανλής τον τελευταίο καιρό να προσεταιριστεί τόσο τον Μητσοτάκη όσο και τον Ανδριανόπουλο. Η προσέγγιση στον πρώτο μπορεί να ερμηνευτεί σαν απόπειρα απομόνωσης του Σουφλιά και του Μάνου, όμως η προσέγγιση με τον Ανδριανόπουλο δείχνει περισσότερο ότι η κλίκα Καραμανλή προσανατολιζόταν σε μια εξουδετέρωση κατά προτεραιότητα της εθνικιστικής πτέρυγας Έμπερτ. Πρέπει να σημειωθεί ότι ο Έμπερτ σε πρόσφατο δημοσίευσμά του στο *Βήμα*, παρά την ως τα τώρα φιλοορθόδοξη πολιτική του, είχε εμφανίσει μια σχετικά φιλοατλαντική και ανοιχτά αντι-πανσλαβική γραμμή που υποδηλούσε και αντίθεση με τη Ρωσία. Η απόσταση άλλωστε που πήρε ο Έμπερτ από τις διαγραφές είναι ενδεικτική και κάποιας πολιτικής απόστασης. Δεν αποκλείεται καθόλου μάλιστα ένα χτύπημα του Καραμανλή προς τα αριστερά στη Ν.Δ. να συνοδευτεί από ένα χτύπημα προς τα “δεξιά” για να μπορεί αυτό το υποκείμενο να συνεχίσει να παίζει τον χρυσό ρόλο του ενδιάμεσου, αλλά και για να αποδυναμώσει τον έμπειρο φραξιονιστή και πάντα επικίνδυνο Έμπερτ. Άλλωστε η πρώτη κίνηση του

συνέχεια στη σελ. 7

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΤΡΟΤΣΚΙΣΜΟ

ΓΙΑ ΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ ΣΤΗ ΝΕΠ

Στο προηγούμενο άρθρο μας κριτικής στον τροτσκισμό, είχαμε αναφερθεί στα ζητήματα που αφορούσαν τα πρώτα μέτρα της σοσιαλιστικής οικοδόμησης στη νεαρή χώρα των Σοβιέτ.

Σε αυτό το άρθρο και πάντα με βάση την κριτική στις θέσεις του ΝΑΡ, θα αναφερθούμε στην περίοδο της νέας οικονομικής πολιτικής (ΝΕΠ). Και αυτό γιατί σύμφωνα με το ΝΑΡ, σε αυτή την περίοδο μπαίνουν οι βάσεις για την καπιταλιστική παλινόρθωση στην Ρωσία και συγκροτείται η κρατική αστική τάξη.

Για την καλύτερη πληροφόρηση των αναγνωστών μας, αλλά και για τις ανάγκες της ιδεολογικής πάλης θα αντιγράψουμε ένα σχετικά μεγάλο απόσπασμα από το γνωστό άρθρο του ΠΡΙΝ, πάνω σε αυτό το ζήτημα.

Γράφει λοιπόν το ΠΡΙΝ:

“Η πείνα και οι άθλιες συνθήκες που αφήνουν τα ερείπια του εμφύλιου οδηγούν στην ανάπτυξη έντονων αντιδράσεων, ιδιαίτερα της αγροτιάς που εκφράζει με εξεγέρσεις και παθητική αντίσταση την αντίθεσή της στην πολιτική του κρατικού καταναγκασμού και των επιτάξεων.

Η εξέγερση της Κροστάνδης, που δεν αμφισβητεί τη σοσιαλιστική κατεύθυνση, κρούει με ηχηρό τρόπο τον κώδωνα του κινδύνου. Απέναντι στα μηνύματα της κοινωνικής αναταραχής και μπροστά στην ανάγκη της άμεσης επανοικοδόμησης της οικονομίας οι μπολσεβίκοι απαντούν με ένταση του ελέγχου της πολιτικής ζωής και περιορισμό της δράσης της αυτοπυλόμενης μέσης και έξω από το κόμμα. Ταυτόχρονα, προωθούν μια ριζική στροφή στην οικονομία με τη νέα οικονομική πολιτική (ΝΕΠ). Πρόκειται ουσιαστικά για μια προσπάθεια αποκατάστασης της συμμαχίας εργατικής τάξης και αγροτιάς πάνω στη βάση όμως της ανάπτυξης εμπορευματοχρηματικών σχέσεων, της ιδιωτικής οικονομίας και της αγοράς...

Είναι μιά περίοδος που θα σημαδέψει αποφασιστικά τη χαρακτηριστικά που θα αποκτήσουν το κοινωνικοπολιτικό σύστημα στην ΕΣΣΔ. Τα συνδικάτα αποκλείονται οριστικά από κάθε ανάμειξη στη διαχείριση των επιχειρήσεων, αναπτύσσεται η βεντάλια των μισθών, επεκτείνεται η πληρωμή με το κομμάτι - που ο Μάρξ χαρακτήριζε σαν “το πιο ταιριαστό στις καπιταλιστικές μεθόδους παραγωγής” - ενισχύονται τα πριμ, ενώ με βάση την αρχή της χρηματοδοτικής αυτονομίας οι κρατικές επιχειρήσεις λειτουργούν με στόχο την επίτευξη κέρδους. Στο χωριό η ΝΕΠ θα αναπτύξει τη μισθωτή εργασία, τη μίσθωση γαιών και το νοίκιασμα εργαλείων, ενώ ενισχύει την δύναμη των μεσαίων χωρι-

κών και των κουλάκων καθώς και τον ρόλο τους στην παραγωγή και στο εμπόριο. Στην ουσία την περίοδο αυτή αναπτύσσονται στο έπακρο οι αστικές σχέσεις τόσο στο χωριό όσο και στην πόλη. Βαθαίνει αποφασιστικά η κοινωνική διαστρωμάτωση στο εσωτερικό της σοβιετικής κοινωνίας και ενισχύονται τα εκμεταλλευτικά χαρακτηριστικά των παραγωγικών σχέσεων.

Την ίδια στιγμή που μαραζώνει η πολιτική δραστηριότητα των εργαζομένων και τα Σοβιέτ περιορίζονται όλο και περισσότερο σε ένα εκτελεστικό ρόλο, αναδύεται και αναπτύσσεται γοργά ένα στρώμα διευθυντών και ανώτερων κρατικών υπαλλήλων με σαφώς διαφορετική κοινωνική θέση και πολύ μεγαλύτερα προνόμια και απολαβές... Διαμορφώνεται έτσι μιά νέα άρχουσα τάξη που αυτονομείται και διαμορφώνει τη δική της κρατική πολιτική εξυπηρέτησης των συμφερόντων της... Έχει επομένως τα χαρακτηριστικά μιας κρατικής αστικής τάξης”.

Παρά το γεγονός πως στην αρχή του παραπάνω αποσπάσματος γίνεται λόγος για την “πείνα και τις άθλιες συνθήκες που αφήνουν τα ερείπια του εμφύλιου”, το ΝΑΡ σαν γνήσιος απόγονος του Τρότσκι αρνείται να βγάλει την παραμικρή συνέπεια από αυτό. Φτάνει μάλιστα στο σημείο να υποστηρίζει τις αντεπαναστατικές εξεγέρσεις των αγροτών λέγοντας ακόμα πως η Κροστάνδη δεν αμφισβητούσε την σοσιαλιστική κατεύθυνση.

Πριν δούμε την Κροστάνδη και τις άλλες “εξεγέρσεις”, είναι απαραίτητο να δώσουμε στους αναγνώστες μας μερικά χαρακτηριστικά στοιχεία για την κατάσταση στη Ρωσία αμέσως μετά την νικηφόρα έξοδο από τον τριετή εμφύλιο πόλεμο.

Η οικονομία βρισκόταν στα επίπεδα που βρισκόταν η οικονομία της τσαρικής Ρωσίας στο δεύτερο μισό του 19ου αιώνα. Οι ξένοι εισβολείς και οι λευκοφρουροί εξάρθρωσαν τις σιδηροδρομικές μεταφορές, κατέστρεψαν τα ανθρακωρυχεία και τα μεταλλεία του Ντόν, τις πύλινες βασικές πηγές καυσίμων και πρώτων υλών για τη βιομηχανία, ενώ μια σειρά από εργοστάσια καταστράφηκαν.

Σε σύγκριση με την προπολεμική περίοδο, η παραγωγή της μεγάλης βιομηχανίας έπεσε επτά φορές κάτω, ενώ η συνολική παραγωγή της μεταλλουργίας ήταν μόλις στο 3% της προπολεμικής. Η παραγωγή του κάρβουνου ήταν τρεις φορές λιγότερη, του πετρελαίου δυόμισο και του βαμβακερών υφασμάτων περιορίστηκε κατά είκοσι φορές.

Η παραγωγή της αγροτικής οικονομίας το 1920 μόλις έφτανε το 65% της αντίστοιχης του καιρού

της τσαρικής Ρωσίας.

Το ψωμί και βασικά είδη διατροφής δεν επαρκούσαν και στα βιομηχανικά κέντρα οι εργάτες πείνα για να σωθούν από την πείνα αρκετοί από αυτούς έφευγαν για τα χωριά με αποτέλεσμα το 1920 οι βιομηχανικοί εργάτες να είναι δύο φορές λιγότεροι από το 1913. Η εργατική τάξη διασκορπιζόταν και ένα σοβαρό μέρος της κινδύνευε να χάσει την ταξική του συνείδηση.

Στην περίοδο του εμφύλιου, οι μπολσεβίκοι είχαν μετατρέψει όλη τη χώρα σε ένα επαναστατικό στρατόπεδο μάχης για την σωτηρία της Οχτωβριανής επανάστασης, εφαρμόζοντας στην οικονομία τον “πολεμικό κομμουνισμό”. Βασικό μέτρο σε αυτή την πολιτική ήταν το παρακράτημα. Ήταν δηλαδή το πάρσιμο από τους αγρότες όλων των επιπλέον προϊόντων πέρα από αυτά που χρειαζόνταν για τις προσωπικές τους ανάγκες, αλλά και πολλές φορές σε βάρος αυτών των αναγκών. Αυτή ήταν μιά απαραίτητη πολιτική που είχε σα στόχο να λύσει το επισιτιστικό πρόβλημα του στρατού και της εργατιάς των πόλεων στην περίοδο του εμφύλιου.

Μετά τον εμφύλιο οι αγρότες έκφραζαν έντονα την αντίθεσή τους για το παρακράτημα και αρνιόντουσαν να αναπτύξουν την παραγωγή.

Η μείωση του βιομηχανικού προλεταριάτου εξασθένιζε την κοινωνική βάση της δικτατορίας του προλεταριάτου, ενώ η αντίθεση των αγροτών στο παρακράτημα οδηγούσε στη διάσπαση της εργατοαγροτικής συμμαχίας που είχε οικοδομηθεί στην διάρκεια του εμφύλιου πολέμου.

Στην πραγματικότητα η απειλή για την κατάρρευση της σοβιετικής εξουσίας ήταν μεγάλη. Κύριος παράγοντας αυτής της απειλής ήταν το ευρύτατο μικροαστικό στοιχείο, αυτό που όπως έλεγε ο Λένιν ήταν φοβερότερο και από τους Ντενίκιν και από τους Κολτσάκ και από τους Γιούντενιτς και από όλους αυτούς μαζί.

Αυτό το ταλαντευόμενο μικροαστικό στοιχείο, ιδιαίτερα στην ύπαιθρο όπου μετά την απαλλοτρίωση των γαιοκτημόνων και το μοίρασμα της γης κυριαρχεί συντριπτικά πλέον η μεσαία αγροτιά, προσπαθεί να εκμεταλλευτεί η αντεπανάσταση και να το σπρώξει σε εξεγέρσεις με στόχο ιδιαίτερα το χτύπημα των μπολσεβίκων και το πέταγμά τους έξω από τα Σοβιέτ.

Τέτοιες “εξεγέρσεις” γίνονται σε μια σειρά μέρη του κυβερνείου Ταμπόφ, στην Ουκρανία, στο Ντόν και στη Σιβηρία, με την καθοδήγηση των αστών εθνικιστών και των υπολειμμάτων των κομμάτων των μενσεβίκων, των καντέτων

και των εσέρων. Οι “εξεγέρσεις” αυτές χτυπιούνται αλλύπητα από τους μπολσεβίκους και είναι αυτό που το ΝΑΡ ονομάζει “ένταση του ελέγχου της πολιτικής ζωής και περιορισμό στη δράση της αντιπολίτευσης”.

Όσο αφορά την Κροστάνδη θα αναφερθούμε λίγο παραπάνω, γιατί είναι η πιο χαρακτηριστική περίπτωση των μικροαστικών ταλαντεύσεων, αλλά και εκεί που όλη η αντεπανάσταση (μενσεβίκοι, εσέροι, καντέτοι, λευκοφρουρίτες και αναρχικοί) ενωμένη προσπάθησε να ανατρέψει την προλεταριακή εξουσία. Όσο αφορά την τοποθέτηση του ΝΑΡ, πως αυτή δεν αμφισβητούσε την σοσιαλιστική κατεύθυνση, θα αφήσουμε να την κρίνει ο αναγνώστης αφού δώσουμε τις δυνάμεις που την κίνησαν όπως και τα συνθηματά τους.

Καταρχήν να πούμε πως η σύνθεση των ναυτών της Κροστάνδης είχε ριζικά αλλάξει στον καιρό του εμφύλιου πολέμου. Οι καλύτεροι από τους παλιούς ναύτες του στόλου πήγαν να υπερασπιστούν τη Σοβιετική εξουσία στο μέτωπο. Στη θέση τους ήρθαν βασικά αγρότες οι οποίοι έκφραζαν ουσιαστικά την αντίθεση της αγροτιάς στο παρακράτημα. Γι’ αυτό άλλωστε όλη η προπαγάνδα της αντεπανάστασης στηρίχτηκε ενάντια στο παρακράτημα.

Όπως γράφει ο Λένιν και οι μενσεβίκοι και οι εσέροι δηλώνουν πως η εξέγερση της Κροστάνδης είναι δική τους. Οι μενσεβίκοι ψηφίζουν υπέρ της “συνταχτικής”, ενώ ο καντέτος Μιλιουκόφ προσπαθεί να πείσει τους μενσεβίκους ότι δεν πρέπει να βιάζονται για Συνταχτική και πως τώρα πρέπει να ενοθούν όλοι, ακόμα και οι αναρχικοί υπέρ των Σοβιέτ, αλλά χωρίς τους μπολσεβίκους.

Ταυτόχρονα οι λευκοφρουρίτες ξεκινάνε μεγάλη καμπάνια στο εξωτερικό και μεγάλο έρανο μέσα από τράπεζες “υπέρ της Κροστάνδης”, ενώ ειδικοί στρατιωτικοί σαν τον Κοζλόβσκι καταστρώνουν σχέδια απόβασης.

Όπως γράφει ο Λένιν, το βασικό για τους καντέτους και τους λευκοφρουρίτες ήταν να χρησιμοποιήσουν τους μενσεβίκους και τους αναρχικούς για να κάνουν τη δουλειά τους. Δηλαδή: “Αρκεί η εξουσία να μετατοπιστεί από τους μπολσεβίκους, δεν έχει σημασία, αν θα μετατοπιστεί λίγο προς τα δεξιά ή λίγο προς τα αριστερά, τα υπόλοιπα θα έρθουν μόνα τους”.

Αυτό ήταν το βασικό ζήτημα της εξέγερσης της Κροστάνδης που ενώθηκε στο σύνθημα “Σοβιέτ χωρίς μπολσεβίκους” και που κατά το ΝΑΡ... δεν απειλούσε την Σοβιετική εξουσία.

Το προλεταριακό κόμμα δεν μπορούσε να αφήσει την αστική αντεπανάσταση να απειλεί την προ-

λεταριακή εξουσία.

Ο κόκκινος στρατός με επικεφαλής τους αντιπροσώπους του 10 συνέδριου του ΡΚΚ(μπ) με υπεύθυνο τον Βοροσίλωφ κυριεύσαν το φρούριο της Κροστάνδης και κατέπνιξαν την αντεπανάσταση.

Η ΝΕΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ (ΝΕΠ)

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, ο Λένιν επεξεργάζεται την γραμμή για το πέρασμα από τον πολεμικό κομμουνισμό στον σοσιαλισμό στην οικονομία, με την σταθεροποίηση της προλεταριακής εξουσίας, μέσα από τη σταθεροποίηση της συμμαχίας εργατικής τάξης και εργαζόμενης αγροτιάς.

Το ΝΑΡ γράφει πως η αποκατάσταση αυτής της συμμαχίας έγινε “πάνω στη βάση της ανάπτυξης των εμπορευματο-χρηματικών σχέσεων, της ιδιωτικής οικονομίας και της αγοράς” και πως αυτό ήταν κακό γιατί βγήκε φουλ καπιταλισμός και ξεκίνησε η παλινόρθωση. Δεν λέει όμως αν έπρεπε να αποκατασταθεί αυτή η συμμαχία και πώς.

Γιατί το βασικό ζήτημα της ΝΕΠ ήταν η κατάρρευση του παρακρατήματος και η αντικατάστασή του με το φόρο σε είδος.

Μέσα σε μιά καταστραμένη χώρα έπρεπε με κάθε τρόπο να αναπτυχθεί η παραγωγή για να ικανοποιηθεί η βασική οικονομική αρχή του σοσιαλισμού που είναι η ολόενα και μεγαλύτερη ικανοποίηση των υλικών αναγκών των εργαζομένων.

Αυτή τη βασική αρχή δεν μπορεί να κατανοήσει κανένας τροτσκισμός μένοντας στη σφαίρα της δογματικής, μεταφυσικής αντιλήψης του Μαρξισμού.

Για να βελτιωθεί η κατάσταση των εργατών έλεγε ο Λένιν χρειάζονται σιτηρά και καύσιμα.

Δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να αυξηθεί η παραγωγή και η η συγκομιδή των σιτηρών, η συγκέντρωση και η μεταφορά των καυσίμων, πέρα από την βελτίωση της κατάστασης της αγροτιάς και την ανάπτυξη των παραγωγικών της δυνάμεων.

Ο φόρος σε είδος ήταν το πέρασμα σε αυτή την πολιτική. Το σοβιετικό κράτος ήταν τόσο κατεστραμένο που δεν μπορούσε να δώσει βιομηχανικά προϊόντα στον αγρότη για όλη την ποσότητα των σιτηρών που του χρειαζόνταν. Με τον φόρο σε είδος το σοβιετικό κράτος έπαιρνε ένα ελάχιστο ποσοστό από την απαραίτητη ποσότητα αγροτικών προϊόντων και το υπόλοιπο μέσα από την αγορά θα το αντάλασσε με βιομηχανικά προϊόντα.

Η συνέπεια ήταν ότι πάνω στην βάση μιάς ορισμένης ελευθερίας του εμπορίου θα αναγεννιόταν η μικροαστική τάξη και ο καπιταλισμός.

Να φορολογηθεί η αστική τάξη της αλιείας

Τι θα σήμαινε αυτό για την σοβιετική εξουσία;

Να πως απαντά ο Λένιν το ερώτημα αυτό:

“Ο καπιταλισμός είναι κακό σε σύγκριση με τον σοσιαλισμό. Ο καπιταλισμός είναι καλό σε σύγκριση με τον μεσαίωνα, σε σχέση με την μικρή παραγωγή, σε σχέση με την γραφειοκρατία που συνδέεται με την διασπορά των μικροπαραγωγών. Εφόσον εμείς δεν είμαστε ακόμα σε θέση να πραγματοποιήσουμε το άμεσο πέρασμα από την μικρή παραγωγή στο σοσιαλισμό, ο καπιταλισμός είναι ως ένα ορισμένο βαθμό αναπόφευκτος, σαν αυθόρμητο προϊόν της μικρής παραγωγής και ανταλλαγής και πρέπει να χρησιμοποιήσουμε τον καπιταλισμό (κυρίως κατευθύνοντάς τον στο δρόμο του κρατικού καπιταλισμού) σαν ενδιάμεσο κρίκο ανάμεσα στη μικρή παραγωγή και στο σοσιαλισμό, σαν μέσο, σαν δρόμο, σαν μέθοδο, σαν τρόπο για το ανέβασμα των παραγωγικών δυνάμεων.” (Λένιν, Για το φόρο σε είδος)

Αυτό το απόσπασμα του Λένιν δείχνει με τον καλύτερο τρόπο, όλη τη σύλληψή του για τη σοσιαλιστική οικοδόμηση σε μια καθυστερημένη καπιταλιστική χώρα. Σε αυτή την αντίληψη της λενινιστικής οικοδόμησης επιτίθεται ο τροτσκισμός και το ΝΑΡ. Όλη η κριτική του ΝΑΡ στο παραπάνω απόσπασμα τόσο για τα μέτρα στην ύπαιθρο όσο και στην πόλη βρίσκεται στην άρνηση αυτής της κατεύθυνσης. Κάτω από την άρνηση του καπιταλισμού, βρίσκεται το χτύπημα της αύξησης της παραγωγής στην βιομηχανία και στην αγροτική οικονομία και μάλιστα από την πλευρά του μικροϊδιοκτήτη.

Από την άλλη πλευρά δύσκολα μπορεί κανείς να κατανοήσει την ίδια πλέον τη “σοσιαλιστική” κατεύθυνση του ΝΑΡ, όταν τάχα υπερασπίζεται τον σοσιαλισμό στην οικονομία και αρνείται την καθοδήγηση του κομμουνιστικού κόμματος στην οικοδόμηση του σοσιαλισμού. Ο οικονομισμός του σοσιαλφασιστικού ΝΑΡ δεν το αφήνει να δει τον καθοριστικό ρόλο της πολιτικής πάνω στην οικονομία. Έτσι προσπαθεί να βρει την αστική τάξη που γεννιέται αντικειμενικά μέσα από την ΝΕΠ στην κρατική εξουσία. Και αυτό το ανακαλύπτει στο στρώμα των διευθυντών που έχουν τα ιδιαίτερα προνόμια και βασικά το μεγάλο μισθό.

Όμως και τέτοιο βρίσκεται στη σφαίρα της δικιάς τους φαντασίας.

Την πολιτική την καθορίζει αυστηρά και συγκεντρωτικά το μπολσεβίκικο κόμμα και μέσα στα πλαίσια του τουλάχιστον στην περίοδο της ΝΕΠ δεν αναπτύσσεται κανένα πρόνομο.

Χαρακτηριστικά να αναφέρουμε πως ενώ οι διευθυντές των επιχειρήσεων που δεν ήταν μέλη του κομμουνιστικού κόμματος έπαιρναν σαν ειδικοί αστοί, μισθό 6 φορές πάνω από τον ανειδίκευτο εργάτη, τα μέλη του κόμματος που είχαν διευθυντικές θέσεις έπαιρναν τον ίδιο μισθό με τον ανειδίκευτο εργάτη.

Καμιά κρατική αστική τάξη δεν ασκούσε πολιτική αξουσία, δεν μπορούσε καν να βρίσκονταν οργανωμένα σε πολιτικό κόμμα εκείνη τη στιγμή.

Η ανάπτυξη του καπιταλισμού, τόσο του ιδιωτικού όσο και του κρα-

τικού, έγινε μέσα σε συγκεκριμένα πλαίσια που χάραξε η πολιτική εξουσία του προλεταριάτου και σε μια συγκεκριμένη χρονική μεταβατική περίοδο. Το πάρσιμο της πολιτικής εξουσίας απ’ αυτή την αστική τάξη ή την παλιά που είχε ανατραπεί, προϋπόθετε τότε μια αντεπανάσταση, όπως αυτή της Κροστάνδης που προαναφέραμε και την οποία αρκετά υποστηρίζουν οι κατά τα άλλα σοσιαλιστές του ΝΑΡ.

Υπάρχει ακόμα ένα ζήτημα που έχει να κάνει με το “μαράζωμα της πολιτικής δραστηριότητας των εργαζομένων” θέση που ουσιαστικά στηρίζεται στον “αποκλεισμό των συνδικάτων από τη διαχείριση των επιχειρήσεων” μιας και σ’ αυτή την περίοδο το κύριο πολιτικό κίνημα που το μπολσεβίκικο κόμμα προωθεί στις μάζες είναι η ανάπτυξη της παραγωγής.

Εδώ το ΝΑΡ επαναφέρει την παλιά πάλη του τροτσκισμού απέναντι στο λενινισμό από το ζήτημα των συνδικάτων. Μια πάλη που δόθηκε νικηφόρα για το μπολσεβίκικο κόμμα στο 10ο Συνέδριο του 1921.

Όταν ο Τρότσκι τότε, και το ΝΑΡ σήμερα μιλάνε για αποκλεισμό των συνδικάτων από την διεύθυνση των επιχειρήσεων, στην ουσία εννοούν την κρατικοποίηση των συνδικάτων.

Ακριβώς γιατί όπως γράψαμε στο προηγούμενο άρθρο η διεύθυνση των επιχειρήσεων ήταν έργο της κρατικής εξουσίας των Σοβιέτ. Η τροτσκιστική πλατφόρμα στο 10ο Συνέδριο αφαιρούσε από τα συνδικάτα διάφορες αρμοδιότητες, όπως να προστατεύουν τα υλικά, βιοτικά και πολιτιστικά συμφέροντα των εργαζομένων και να φροντίζουν για τη σοσιαλιστική διαπαιδαγώγηση των μαζών.

Δίπλα στον Τρότσκι που ήθελε την κρατικοποίηση των συνδικάτων η “εργατική αντιπολίτευση” πρόβαλε αντίθετα την συνδικαλιστικοποίηση του κράτους. Ζητούσε δηλ. να παραδοθεί τμηματικά στα συνδικάτα όλος ο μηχανισμός του Ανώτατου Συμβουλίου της Εθνικής Οικονομίας.

Στο ίδιο συνέδριο ο Μπουχάριν ζητούσε να προβάλουν τα συνδικάτα τους υποψήφιους τους στο μηχανισμό διεύθυνσης της οικονομίας και οι υποψηφιότητες αυτές να είναι υποχρεωτικές. Πήρε ουσιαστικά μια κεντρίστικη στάση, την οποία απαρνήθηκε αργότερα και ενώθηκε με τον Τρότσκι. Ουσιαστικά και τα τρία αυτά, αντιπρολεταριακά ρεύματα προσπάθησαν να χτυπήσουν τον καθοδηγητικό ρόλο του κράτους στην οικονομία και να αδυνατίσουν έτσι τη δικτατορία του προλεταριάτου, και μάλιστα σε μια περίοδο που ξέσπασαν οι “εξεγέρσεις” των χωρικών και η “εξέγερση” της Κροστάνδης.

Το 10ο Συνέδριο απομόνωσε αυτές τις απόψεις και ψήφισε τις θέσεις του Λένιν που επιγραμματικά αναφέρονται στο παρακάτω απόσπασμα:

“Αυτό όμως - τα συνδικάτα δηλαδή - δεν είναι κρατική οργάνωση, αυτό δεν είναι οργάνωση καταναγκασιού, αυτό είναι οργάνωση διαπαιδαγώγησης, οργάνωση που τραβά, που διδάσκει, αυτό είναι σχολείο, σχολείο διοίκησης, σχολείο διαχείρισης, σχολείο κομμουνισμού”.

Ξεσηκώθηκε, στα μέσα του περασμένου μήνα, ένα μέρος από τους ψαράδες της χώρας με επικεφαλής τους ψαράδες της Καλύμνου. Η αιτία γιαυτό ήταν τα νέα φορολογικά μέτρα του υπουργείου Οικονομικών που υποχρέωνε τους ψαράδες να τηρούν βιβλία εσόδων-εξόδων καθώς και να καταβάλουν Φ.Π.Α. Οι ψαράδες αυτοί καθώς στη συνέχεια και άλλοι από το Ηράκλειο απέκλεισαν τις εισόδους των λιμανιών στα οποία αράζουν απαγορεύοντας την προσέγγιση και τον απόπλου κάθε άλλου πλοίου. Εφάρμοσαν δηλαδή την κλασική πια σοσιαλφασιστική μέθοδο του αποκλεισμού ενός δρόμου μετακίνησης ανθρώπων και εμπορευμάτων δίνοντας έτσι ένα χτύπημα στην οικονομική ζωή της χώρας, ταλαιπωρώντας ανθρώπους έξω και παρά τη θέληση του λαού που υποχρεώθηκε για μια ακόμη φορά να υποστεί τους Πατάκηδες. Η διαφορά είναι ότι αυτοί δεν χρησιμοποίησαν τρακτέρ αλλά καϊκια και δεν είχαν επικεφαλής τους τον Πατάκη και του βουλευτή του ψευτοΚΚΕ Μπούτα αλλά το δήμαρχο Καλύμνου Διακομιχάλη και τον έπαρχο Ρούσο. Ο Διακομιχάλης είναι ο γνωστός δήμαρχος - προβοκάτορας που κατ’ εντολήν του Σκανδαλίδη είχε βάλει την ελληνική σημαία στα Ίμια προκαλώντας τη μεγάλη εκείνη κρίση στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Οι ψαράδες ζητούν να μην πληρώνουν φόρους όπως οι υπόλοιποι πολίτες. Επειδή η φύση αυτού του επαγγέλματος είναι πράγματι ιδιόμορφη ως την δούμε πιο αναλυτικά. Σήμερα η πλειοψηφία των επαγγελματιών ψαράδων έχει καϊκια με μήκος πάνω από οχτώ μέτρα. Ένα τέτοιο καϊκι κοστίζει πάνω από δώδεκα εκατομύρια για να κατασκευαστεί (σκάφος και μηχανή). Σε αυτά πρέπει να προσθέσουμε και 2-4 εκατομύρια για μηχανολογικό εξοπλισμό (βυθόμετρα, ραντάρ, βίντσι) καθώς και για αλιευτικό εξοπλισμό (δύχτια, παραγάδια, αγκίστρια). Βέβαια υπάρχουν και επαγγελματίες που έχουν μικρότερα καϊκια, όπως υπάρχουν και ψαράδες που το σκάφος τους κοστίζει δεκάδες εκατομύρια και οι οποίοι ασχολούνται ελάχιστα με την παράκτια αλιεία και ψαρεύουν κυρίως σε ανοιχτές θάλασσες. Τέτοια καϊκια είναι εξοπλισμένα με μεγάλο μηχανολογικό εξοπλισμό, διαθέτουν ψυγεία κλπ. και ψαρεύουν συνήθως μεγάλες ποσότητες ψαριών. Με εξαίρεση τα κάτω των 8 μέτρων καϊκια τα υπόλοιπα απαιτούν για τη λειτουργία τους περισσότερα από ένα άτομα, τα δε μεγάλα απασχολούν αρκετό προσωπικό που συνήθως είναι αλλοδαποί. Αυτοί διαμένουν και κοιμούνται μέσα στα καϊκια σε κυ-

ριολεκτικά άθλιες συνθήκες, χωρίς μπάνιο, τουαλέτα ή φως το βράδυ. Μια ματιά στο λιμάνι του Λαυρίου όπου υπάρχουν μεγάλα αλιευτικά και που είναι ένα μεγάλο αλιευτικό κέντρο είναι αρκετή για να δει κανείς τις άθλιες συνθήκες που οι ιδιοκτήτες των σκαφών αυτών υποχρεώνουν τους εργάτες τους να ζουν. Οι εργαζόμενοι αυτοί πέρα από την τρισάθλια ζωή που ζουν αμοιβούνται και πολύ χαμηλά.

Όπως φαίνεται δηλαδή οι περισσότεροι ψαράδες είναι κάτοχοι ενός πάγιου κεφάλαιου αρκετά μεγάλου, εκμεταλλεύονται στην πλειοψηφία τους εργατική δύναμη και από την άποψη αυτή είναι διαχειριστές μιας μονάδας παραγωγής που μπορεί να συγκριθεί με μια μεσαία ή μεγάλη εμπορική επιχείρηση.

Όπως λοιπόν φαίνεται από τα παραπάνω οι ψαράδες δεν βρίσκονται όλοι στο ίδιο οικονομικό επίπεδο. Υπάρχουν λοιπόν οι πλούσιοι ψαράδες, οι μεσαίοι ψαράδες που είναι αστική τάξη, καθώς και οι φτωχοί ψαράδες. Υπάρχει δηλαδή ταξικός διαχωρισμός σε αυτούς και δεν αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο.

Από την άλλη μεριά οι ψαράδες απολαμβάνουν μια σειρά ειδικών προνομίων που δεν έχουν οι άλλες εμπορικές επιχειρήσεις. Συγκεκριμένα με ειδική διάταξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης υπάρχει επιδότηση που φτάνει καμιά φορά και στο 60% της αξίας για την κατασκευή ενός νέου σκάφους με την ταυτόχρονη καταστροφή του παλιού. Ακόμη το πετρέλαιο δίνεται σε αυτούς τράνζιτ, δηλαδή αφορολόγητο. Όσον αφορά τη φορολογία τους αυτοί φορολογούνται με βάση τους κόρους τους σκάφους τους. Η φορολογία αυτή καταβάλλεται κάθε χρόνο και αντιστοιχεί σε 15000 ανά κόρο. Πρακτικά αυτό σημαίνει για ένα καϊκι 8 περίπου μέτρων ένα ποσό περίπου 70000-80000 δρχ.

Στο επάγγελμα αυτό υπάρχει μια σημαντική ιδιομορφία που δεν υπάρχει σε κανένα άλλο. Αυτή η ιδιομορφία έχει να κάνει με το προϊόν της δουλειάς των ψαράδων. Τα ψάρια βγαίνουν από τη θάλασσα και η θάλασσα είναι κοινή για όλους. Οι ψαράδες δηλαδή δεν είναι όπως οι αγρότες παρόλο που οι ίδιοι ζητούν να θεωρούνται και να αντιμετωπίζονται από το κράτος σαν τέτοιοι. Ο αγρότης που έχει στην ιδιοκτησία του μέσα παραγωγής, δηλαδή ένα χωράφι, μικρό ή μεγάλο, το καλλιεργεί και το διαχειρίζεται με τέτοιο τρόπο ώστε αυτό να είναι δε θέση και την επόμενη χρονιά να μπορεί να καλλιεργηθεί και να του αποδώσει εισόδημα. Φροντίζει να σώζει τη γη του από πλημύρες και φυσικές καταστροφές ώστε να μπορεί να είναι πάντα παραγωγική. Φροντίζει με λιπάσματα να μην εξαντλεί την

ικανότητα του εδάφους του, ώστε αυτό να μπορεί να θρέφει τα φυτά που αυτός θα καλλιεργήσει. Μετά από αυτόν ο επόμενος που θα τη χρησιμοποιήσει θα τη βρει το ίδιο ικανή να παράγει όπως και πριν.

Αντίθετα με τους αγρότες, οι ψαράδες, μιλάμε για την αστική τάξη κυρίως των ψαράδων που είναι αυτή που μαζεύει τα πιο πολλά ψάρια, χρησιμοποιούν τη θάλασσα για την παραγωγή των προϊόντων τους χωρίς όμως να παίρνουν και τα κατάλληλα μέτρα ώστε αυτή να αναπληρώνει τη ζημιά του υφισταται. Δηλαδή οι ψαράδες δεν φροντίζουν με κανένα τρόπο να αναπληρώσουν τους πληθυσμούς των ψαριών που συλλαμβάνουν. Βέβαια οι πληθυσμοί αυτοί είναι τεράστιοι και η ικανότητα του θαλάσσιου συστήματος να τους αναπληρώνει είναι μεγάλη. Όμως είναι παγκόσμια γνωστό και έχει αποδειχθεί με συστηματικές μελέτες ότι οι πληθυσμοί των ψαριών έχουν ελαττωθεί σημαντικά. Βέβαια οι αστοί ψαράδες δεν μπορούν όπως οι αστοί αγρότες να φυτεύουν τα δέντρα που ενδεχομένως κόβουν αλλά μπορούν να αλιεύουν με τέτοιο τρόπο ώστε να μην μειώνονται τα ψάρια. Οι περισσότεροι ψαράδες λοιπόν όχι μόνο δεν κάνουν τίποτα περισσότερο από το να μαζεύουν απλώς ψάρια, χωρίς μάλιστα να πληρώνουν τίποτα για την εκμετάλλευση της θάλασσας, αλλά από πάνω καταστρέφουν και τη θαλάσσια χλωρίδα και πανίδα. Αυτό το κάνουν με τους εξής τρόπους:

Πρώτα-πρώτα ψαρεύουν παράνομα (οι ανεμότρατες και οι μηχανότρατες κυρίως) κοντά στις ακτές που είναι και οι τόποι αναπαραγωγής των ψαριών. Έτσι καταστρέφεται ο γόνος και τα ψάρια μικρού μεγέθους που είτε θα μεγάλωναν, είτε θα αποτελούσαν την τροφή μεγαλύτερων ψαριών. Έτσι κόβεται η τροφική αλυσίδα. Η καταστροφή που γίνεται με αυτό τον τρόπο σε κάθε μέρος των παραλίων που σέρνονται τα δύχτια των ανεμότρατων και των μηχανότρατων είναι άνευ προηγουμένου. Αν και υπάρχει ο σχετικός νόμος που απαγορεύει αυτού του είδους την αλιεία κοντά στην ακτή αυτή γίνεται συστηματικά.

Δεύτερη μεγάλη πληγή είναι ο δυναμίτης που πέφτει σύννεφο κυρίως σε ορισμένες περιοχές της χώρας, όπως είναι από τους Κουφονησιώτες στις Κυκλάδες ή από τους Κρητικούς στην Κρήτη. Όπου πέφτει ο δυναμίτης για τουλάχιστον ένα με δύο χρόνια δεν υπάρχει η παραμικρή ζωή ούτε για δείγμα.

Τρίτο είναι η αλίευση με πεπιεσμένο αέρα (ναργιλέ) που γίνεται εκτεταμένα από τους Καλύμνιους. Σε αυτούς το κράτος χορήγησε άδειες επαγγελματικής υποβρύχιας

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΣΗΜΙΤΗ ΜΕ ΤΟ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΟΛΥΜΠΙΑΔΑ

Έχουμε χαρακτηρίσει κατ' αρχήν θετική την ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004 από την Ελλάδα, γιατί η κατασκευή των αναγκαίων έργων θα βοηθήσει την οικονομική ανάπτυξη της χώρας ενάντια στο σαμποτάζ των ρωσόδουλων και ακόμα γιατί, ενόψει των Ολυμπιακών, θα είναι απωθητική η ιδέα στην αστική τάξη να εμπλακεί σε πολεμικές περιπέτειες. Γι' αυτό το λόγο το σοσιαλφασιστικό μπλοκ έχει τοποθετηθεί με λύσσα ενάντια στην ανάληψη των Ολυμπιακών από την Ελλάδα.

Είχαμε επισημάνει σε προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής ότι η διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων, μία υπόθεση που σε άλλες χώρες θεωρείται ρουτίνα, θα γινόταν εδώ ζήτημα κεντρικής πολιτικής πάλης.

Πράγματι, αυτή η πάλη που αφορά κυρίως τον έλεγχο της κατασκευής των έργων δόθηκε μεταξύ Σημίτη, Λαλιώτη και σοσιαλφασιστικού μπλοκ (κυρίως ΝΔ-ΣΥΝ). Το ψευτοΚΚΕ συνεχίζει την προπαγάνδα του ενάντια στους Ολυμπιακούς χωρίς να συμμετέχει στο "μοίρασμα της πίτας", τουλάχιστον επισήμως. Φαίνεται ότι σε πρώτη φάση ο Σημίτης εξασφάλισε τους όρους για να πάρει στα χέρια του την υπόθεση των Ολυμπιακών και να κρατήσει μακριά το σοσιαλφασιστικό μπλοκ και τον βασικό οικονομικό οργανωτή του, τον σαμποταριστή Λαλιώτη. Πρόκειται για μία πολύ θετική πολιτική εξέλιξη.

Ο Σημίτης παρουσίασε ένα νομοσχέδιο για τη διοργάνωση που προβλέπει κεντρικό όργανο την Οργανωτική Επιτροπή των Ολυμπιακών η οποία θα λειτουργεί ως Ανώνυμη Εταιρεία και με ιδιωτικο-οικονομικά κριτήρια. Η Οργανωτική Επιτροπή θα αποφασίζει για τις αναθέσεις των έργων, τους όρους της κατασκευής και θα διαχειρίζεται τα σχετικά κονδύλια. Αποκλειστικός μέτοχος της Επιτροπής, η οποία θα λειτουργεί ως "Αθήνα 2004 Α.Ε." θα είναι το Δημόσιο. Κεντρικό πρόσωπο θα είναι ο Διευθύνων Σύμβουλος αυτής της Επιτροπής ο οποίος έχει ουσιαστικά όλες τις εξουσίες. Διευθύνων Σύμβουλος ορίστηκε από το Σημίτη ο Μπακούρης, παραμερίζοντας τον εκλεκτό του Λαλιώτη, αρχιτέκτονα-πολεοδόμο Συναδινό, ο οποίος συνεργάζεται στενά με τον Κόκκαλη. Ο Συναδινός προωθήθηκε στη θέση του Δ.Σ. της ΕΠΟ (Ελληνικής Ποδοσφαιρικής Ομοσπονδίας) από Κόκκαλη και Φούρα. Επίσης το σχέδιο Κόκκαλη για ανακατασκευή του σταδίου Καραϊσκάκη βασίστηκε σε δικά του σχέδια.

Στο 15μελες Δ.Σ. της Οργανωτικής Επιτροπής ο Σημίτης τοποθέτησε σ' ένα μεγάλο βαθμό δικούς του ανθρώπους. Η ΝΔ και ο ΣΥΝ είχαν προτείνει "άτυπους" εκπροσώπους τους για να έχει "διακομματικό χαρακτήρα" αυτό το όργανο. Ούτε ένας από αυτούς

που πρότειναν δεν έγινε τελικά μέλος. Έτσι έγιναν όλοι εξάλλοι γι' αυτό τον παραγκωνισμό. Ο Κωνσταντόπουλος είπε χαρακτηριστικά ότι "οι επιλογές ήταν προετοιμασμένες σε στενό πρωθυπουργικό κύκλο" και πρόσθεσε ότι "η κυβέρνηση χειρίζεται τους Ολυμπιακούς ως εσωτερική υπόθεση διακανονισμού επιρροών, σκοπιμοτήτων και ρόλων" (Βήμα, 25/1). Σημαντικός επίσης είναι ο αποκλεισμός του ΤΕΕ από την Επιτροπή, δηλαδή του συνασπιστικού κνίτη Λιάσκα ο οποίος συμμετείχε στην Επιτροπή Διεκδίκησης.

Η σύγκρουση Σημίτη-Λαλιώτη έφτασε στο αποκορύφωμα της όταν ο Σημίτης δήλωσε στο υπουργικό Συμβούλιο ότι επέλεξε τον Μπακούρη ως διευθύνοντα σύμβουλο γιατί είναι έξω από οποιοδήποτε κύκλο επιρροών και άφησε να εννοηθεί ότι δέχθηκε πιέσεις που εξυπηρετούν συγκεκριμένα πολιτικά συμφέροντα. Η ερμηνεία που δόθηκε σ' αυτή τη δήλωση ήταν ότι αυτή φωτογράφιζε το Λαλιώτη. Κατόπιν εορτής βέβαια διευκρινίστηκε ότι δεν υπήρχε καμία προσωπική αναφορά στο Λαλιώτη, ωστόσο αυτή η "διευκρίνιση" έγινε τόσο αργά ώστε δεν είχε πια κανένα βάρος. Η δήλωση είχε δημιουργήσει ήδη το πολιτικό κλίμα της αντιπαράθεσης.

Για όλους τους αποκλεισμένους δημιουργήθηκε η λεγόμενη "Εθνική Επιτροπή" και προτάθηκε στον Στεφανόπουλο να γίνει πρόεδρος της. Ο Στεφανόπουλος αρνήθηκε επικαλούμενος συνταγματικό κώλυμα σαν Πρόεδρος της Δημοκρατίας να αναλάβει άλλο κυβερνητικό αξίωμα. Η άρνησή του αυτή σήμαινε ότι δεν ήθελε να πάρει μέρος στην πάλη που ήδηινόταν για τον έλεγχο της διοργάνωσης. Μετά από αυτή την άρνηση πρόεδρος αυτής της Επιτροπής ανέλαβε ο Σημίτης. Στην Εθνική Επιτροπή θα συμμετέχουν αντιπρόσωποι κομμάτων, συνδικαλιστικών φορέων, της τοπικής αυτοδιοίκησης, των Επιμελητηρίων, των αθλητικών παραγόντων, της κοινωνικής και πνευματικής ζωής. Συνολικά υπολογίζεται να έχει 57 μέλη και οι αρμοδιότητες της θα είναι "να ενημερώνεται πλήρως για την πορεία της προετοιμασίας από την Οργανωτική Επιτροπή και να διατυπώνει παρατηρήσεις και συστάσεις" (Βήμα, 18/1). Εκεί συμμετέχει και η Αγγελούδου-Δασκαλάκη η οποία βρίσκεται στο ευρωπαϊκό φιλοπλάισιο Πατριαρχείου - Αβραμόπουλου και δέχτηκε λυσσαλέα επίθεση από τους "κνίτες" για να μην πάρει την ηγεσία.

Την εποπτεία των εργασιών της Οργανωτικής Επιτροπής θα την έχει διυπουργική επιτροπή στην οποία επικεφαλής θα είναι ο υπουργός Πολιτισμού Βενιζέλος και θα συμμετέχουν ο υφυπουργός ΠΕ-ΧΩΔΕ Βερελής, ο υφυπουργός Εθνικής Οικονομίας Πάχτας και

ο Γενικός Γραμματέας Αθλητισμού Φούρας. Χαρακτηριστικό εδώ είναι ότι επιλέχτηκε σαν εκπρόσωπος του ΥΠΕΧΩΔΕ ο υφυπουργός Βερελής και παραμερίστηκε ο υφυπουργός Λαλιώτης. Η διυπουργική επιτροπή θα εκπροσωπεί το Υπουργικό Συμβούλιο. Η ύπαρξη της κρίθηκε αναγκαία γιατί η Οργανωτική Επιτροπή θα είναι σ' ένα μεγάλο βαθμό ανεξάρτητη από την κρατική εξουσία. Επιτρέπεται στην Επιτροπή να κάνει "παραεκκλίσεις" από "κάθε κείμενη διάταξη για την ανάθεση μελετών και την εκτέλεση δημοσίων έργων καθώς και τη διενέργεια κρατικών προμηθειών από φορείς του δημοσίου τομέα". Έτσι αδρανοποιείται σ' ένα μεγάλο βαθμό ο ρόλος του Λαλιώτη σε ότι αφορά τις μελέτες για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις των έργων, και η δυνατότητα επέμβασης και σαμποτάζ στην κατασκευή τους και γι' αυτό είναι σημαντικός ο αποκλεισμός του από το αρμόδιο όργανο ελέγχου που είναι η διυπουργική επιτροπή. Ο ίδιος φρόντισε να ξεκαθαρίσει στην ετήσια εκδήλωση του ΤΕΕ ότι δεν είναι διατεθειμένος να δεχθεί αυτή την ανεξαρτησία της Επιτροπής. Είπε ο Λαλιώτης σ' αυτή την εκδήλωση: "Τα έργα για την Ολυμπιάδα θα γίνουν χωρίς καμία παρέκκλιση της νομοθεσίας για τα δημόσια έργα και χωρίς παρέκκλιση των μελετών για τις περιβαλλοντικές επιπτώσεις που θα έχουν, καθώς και των περιβαλλοντικών όρων που έχουν τεθεί και με βάση τους οποίους (μελέτες και όρους) εγκρίθηκαν από τη Διεθνή Ολυμπιακή Επιτροπή" (Βήμα, 1/2). Με λίγα λόγια ο σαμποταριστής ήδη κήρυξε τον αμείλικτο πόλεμο στα έργα.

Είναι αυτή η ανεξαρτησία της Οργανωτικής Επιτροπής που κάνει πολύ δύσκολη και τη διακομματική παρέμβαση. Γι' αυτό ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ από κοινού ετοιμάζουν ένα μπαράζ ψευτο-οικολογικών κινημάτων ενάντια στα έργα που θα κατασκευαστούν συνεχίζοντας την πολιτική του σαμποτάζ σε αυτή τη δεύτερη και σημαντικότερη φάση των Ολυμπιακών. Ήδη έχουν αρχίσει οι επεμβάσεις και οι προτάσεις των οικολογικών οργανώσεων μεταξύ των οποίων και η Greenpeace. Ενώ ο Δήμος του Ελληνικού ξεκίνησε το χορό προβάλλοντας την πρώτη ένσταση. Το Δημοτικό Συμβούλιο με ομόφωνη απόφαση του εκφράζει την αντίθεσή του στη δημιουργία "ολυμπιακής μαρίνας" και τουριστικού λιμανιού στην παραλία του Αγίου Κοσμά (Ελ. Τύπος, 24/1).

Θα πρέπει εδώ να κάνουμε μια μικρή αναφορά στην έκταση της αναπτυξιακής ώθησης που θα δώσει σε μία διαλυμένη οικονομία όπως η ελληνική, η κατασκευή των έργων για τους Ολυμπιακούς Αγώνες. Τα κεφάλαια που θα επενδυθούν θα είναι του ύψους των 300 δισεκατομμυρίων δραχμών

και έχει ήδη εκδηλωθεί ενδιαφέρον από επενδυτές και ξένες τράπεζες. Σύμφωνα με τον Πάχτα (Έθνος, 28/1), ο στόχος της κυβέρνησης είναι η χρήση των έργων να μην τελειώσει μετά την Ολυμπιάδα, αλλά να αξιοποιηθούν και μετά από αυτή, σε συνεργασία με ιδιώτες.

Έχουμε εκφράσει τη θέση ότι για να έχει σε κάθε περίπτωση θετικό χαρακτήρα η διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων από την Ελλάδα θα πρέπει να αναπτυξιακά οφέλη να υπερκεράσουν την τονωτική ένεση που προσφέρει η ανάληψη των Ολυμπιακών στους σοβινιστές. Στην πρώτη ανεπίσημη συνεδρίαση της Οργανωτικής Επιτροπής, ο Σημίτης αναφέρθηκε στους Ολυμπιακούς σαν ευκαιρία να προβληθούν τα εθνικά θέματα στο εξωτερικό και να δημιουργηθούν έργα υποδομής. Ο Σημίτης χρησιμοποιεί "την προβολή των εθνικών θεμάτων" για

να πάρει μαζί του τους σοβινιστές στους χειρισμούς του. Θέλει να τους δώσει το μήνυμα ότι όσο πιο επιτυχημένη θα είναι η διεξαγωγή των Ολυμπιακών, τόσο πιο επιτυχημένη θα είναι η προβολή των "εθνικών θεμάτων". Αλλά σοβινισμός και σύγχρονη ανάπτυξη δεν συμβαδίζουν. Είναι αυτά τα "εθνικά θέματα", ο αντιτουρκισμός, η άρνηση αναγνώρισης της Δημοκρατίας της Μακεδονίας που δυναμώνουν τις ρωσόδουλες δυνάμεις του σαμποτάζ στη χώρα, είναι αυτές οι θέσεις που μας πάνε στον πόλεμο για λογαριασμό της Ρωσίας.

Η υπόθεση των Ολυμπιακών θα τροφοδοτεί για μία μεγάλη πολιτική περίοδο την πολιτική πάλη στη χώρα μας. Όλα θα κριθούν από τη στάση του δημοκρατικού κομματιού της αστικής τάξης και τις αντιστάσεις του λαού στο σοσιαλφασιστικό αντιδραστικό μέτωπο.

Να φορολογηθεί η αστική τάξη της αλιείας

συνέχεια από τη σελ. 5

αλιείας (δηλαδή ψαροτούφεκου με ελεύθερη κατάδυση όμως) και αυτοί παρανόμως χρησιμοποιούν τις άδειες αυτές για να δικαιολογήσουν τα είδη των ψαριών που αλιεύουν με το σύστημα του "ναργιλέ". Όμως ειδικά οι Καλύμνιοι που είναι ιδιαίτερα μισητοί και από τους υπόλοιπους ψαράδες σε όλη την Ελλάδα δεν σταματούν εκεί. Χρησιμοποιώντας τα "ναργιλέ" ταυτόχρονα με ειδικές ουσίες ("φλόμο") που προκαλούν ασφυξία στα ψάρια και εξοδό τους από τις φωλιές που μέσα τους κρύβονται και έχοντας προηγούμενα κυκλώσει το μέρος με δύχτια, δεν αφήνουν στην κυριολεξία ψάρι για ψάρι. Είναι πραγματική λαίλαπα από όπου και να περάσουν. Γι' αυτό όπου εμφανιστούν και γίνουν αντιληπτοί σημαίνει συναγεμρός για το διώξιμό τους. Δεν είναι λοιπόν τυχαίο ότι επικεφαλής αυτού του αντιδραστικού κινήματος βρέθηκαν οι Καλύμνιοι και ακολούθησαν οι ψαράδες του Ηρακλείου. Δηλαδή οι κατεξοχήν άρπαγες της θάλασσας.

Από την άλλη οι τιμές που πωλούν το προϊόν τους είναι εξωφρενικές, ιδίως το καλοκαίρι, και καθόλου δεν αντιστοιχούν στην εργασία που αυτό το προϊόν περικλείει. Οι τιμές αυτές δεν υπόκεινται σε κανένα κρατικό έλεγχο. Βλέπουμε λοιπόν ότι έχουμε να κάνουμε με μια κατηγορία ανθρώπων που πλουτίζει χρησιμοποιώντας τον κοινό πλούτο χωρίς να πληρώνει ουσιαστικά γι' αυτό. Υπάρχουν φτωχοί ψαράδες, όμως η μεγάλη πλειοψηφία των ψαράδων

έχει σήμερα εισοδήματα αρκετών εκατομμυρίων και αυτοί δε με τα μεγάλα σκάφη εισοδήματα αρκετών δεκάδων εκατομμυρίων. Είναι λοιπόν παράλογο, όταν και ο πιο φτωχός μισθωτός σε αυτή τη χώρα πληρώνει φόρους και όταν και η πιο μικρή επιχείρηση είναι υποχρεωμένη από το νόμο σε μια σειρά διαδικασίες (τήρηση βιβλίων, τιμολόγια κλπ) που της αυξάνουν τα έξοδα οι ψαράδες με εισοδήματα που είναι αρκετά υψηλά, ιδιαίτερα οι εκατομμυριοίχοι, να μην υπόκεινται σε κανονική φορολογία και να φοροδιαφεύγουν συστηματικά. Είναι πραγματικά πρόκληση να αγοράζει ψάρια με 5000-6000 δρχ το κιλό, ιδίως το καλοκαίρι, και οι ψαράδες να μην πληρώνουν φόρους παρόλου που υπάρχει υποχρέωση καταβολής του με βάση κοινοτική οδηγία από το 1977 την οποία η Ελλάδα αποδέχθηκε υποχρεωτικά με νόμο το 1996 (Ελευθεροτυπία, 15-1).

Πρέπει κατά συνέπεια οι ψαράδες να φορολογηθούν ανάλογα με τα εισοδήματά τους, τα κέρδη και την περιουσία τους όπως οι άλλοι άνθρωποι. Ο έλεγχος πάνω τους πρέπει να είναι τόσο αυστηρός όσο για τον κάθε άλλον. Οι φτωχοί και μεσαίοι δεν έχουν να φοβηθούν τίποτα. Οι πλούσιοι άρπαγες της θάλασσας που είναι και φριχτοί εκμεταλλευτές των Αιγυπτίων και Πακιστανών εργατών, πρέπει να πληρώσουν χοντρά. Και όπως στη στεριά, οι αστοί αγρότες, άρπαγες των επιδοτήσεων, έτσι και στη θάλασσα, οι αστοί ψαράδες, άρπαγες των βυθών, ξεσηκώνουν και καθοδηγούν μαύρα κινήματα για να μην πληρώσουν αυτά που χρωστάνε στην κοινωνία και τον λαό.

Επικίνδυνη στροφή της Δημ. της Μακεδονίας προς τη Ρωσία

Την ώρα που μαύρα σύννεφα μαζεύονται πάνω από το Κόσσοβο, οι πιέσεις πάνω στη Δημ. της Μακεδονίας από τον στρατόπεδο του πολέμου δυναμώνουν.

Αυτές τις πιέσεις δεν μπορεί κανείς να τις αισθανθεί άμεσα αλλά μέσα από τα αποτελέσματά τους. Θα ήταν αδύνατο να το φανταστεί κανείς αυτό πριν δυο χρόνια, όταν ο τότε υπουργός εξωτερικών της Δημ. της Μακεδονίας Φερτσκόφσκι, κατάγγειλε ότι πίσω από την απόπειρα δολοφονίας του Γκλιγκόροφ κρυβόταν η Ρωσία, ή πριν ένα χρόνο όταν ο ίδιος ο Γκλιγκόροφ απαντούσε με ένα περιφρονητικό "όχι ευχαριστούμε, δεν θα πάρουμε" στην πρόταση της Ρωσίας να ενταχθεί η μικρή αυτή χώρα στο "ορθόδοξο τόξο".

Κι όμως σήμερα ο Γκλιγκόροφ πηγαίνει στη Μόσχα και στο τέλος αυτής της επίσκεψης οι ρώσικες εφημερίδες γράφουν θριαμβευτικά ότι η Ρωσία απόκτησε ένα νέο σύμμαχο στα Βαλκάνια, τη Δημ. της Μακεδονίας! Την ίδια ώρα ο Γκλιγκόροφ δίνει σαν επίσημη εξήγηση αυτού του ταξιδιού την προσπάθειά του να δεχτεί η Ρωσία να επηρεάσει την Ελλάδα θετικά, σαν φιλική της χώρα, στο ζήτημα του ονόματος Μακεδονία!

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΑΠΟΡΡΟΦΗΣΗΣ

Είναι καταπληκτικός ο τρόπος με τον οποίο αργά, αλλά σταθερά, η ρώσικη διπλωματία καταβροχθίζει τα θύματά της. Έχουμε περιγράψει εδώ και χρόνια αυτόν τον τρόπο.

Η μικρή αυτή χώρα πιέζεται από τη Ρωσία μέσω των γειτονικών της χωρών να ενταχθεί στη ρώσικη στρατηγική. Η τέχνη είναι τις πιέσεις να τις ασκούν οι άλλοι και ποτέ η ίδια η Ρωσία. Αντίθετα η Ρωσία πρέπει να εμφανίζεται σαν φίλος και μάλιστα σαν ο μοναδικός καλός φίλος και προστάτης. Το θύμα πρέπει να φτάνει στην απελπισία και ύστερα να κάνει την αποφασιστική κίνηση υποταγής στον υποτιθέμενο προστάτη.

Στα πλαίσια αυτού του γενικού σχεδίου η ελληνική διπλωματία, σταθερά ρωσόδουλη από την εποχή του Παπούλια, επεδίωξε μέσω της ταχτικής του ονόματος να απομονώσει τη Δημ. της Μακεδονίας από την Ευρ. Ένωση. Όλα τα συλλαλητήρια είχαν σαν στόχο να μη γίνει η αναγνώριση της Δημ. της Μακεδονίας από την Ε. Ένωση (αλλά και από τις ΗΠΑ), με το όνομα Μακεδονία. Αυτός ο στόχος έχει ικανοποιηθεί μέχρι στιγμής στην εντέλεια. Από πρακτική άποψη αυτό σημαίνει ότι η Ελλάδα συνεχίζει διαρκώς να βάζει βέτο στην χρηματοδότηση της Δημ. της Μακεδονίας από την Ε. Ένωση και να εμποδίζει γενικότερα κάθε πολιτική, οικονομική και στρατιωτική εμπάθυνση αυτών των σχέσεων. Σε όλο αυτό το διάστημα η ελληνική διπλωματία δεν έχει ποτέ, απολύτως ποτέ, διαμαρτυρηθεί στην αγαπημένη "ορθόδοξη" Ρωσία για το γεγονός ότι αυτή αναγνωρίζει τη θρασύτητα... FYROM με το συνταγματικό της όνομα, δηλαδή το όνομα Δημ. της Μακεδονίας. Έτσι η Ρωσία εμφανίζεται στα μάτια του (εθνικά) μακεδονικού λαού και της (εθνικά) μακεδονικής αστικής τά-

ξης σαν ο μοναδικός αληθινός και συνεπής φίλος ανάμεσα στις μεγάλες χώρες, ενώ ταυτόχρονα κρύβει επίμονα από τον ντοπαρισμένο ελληνικό λαό ότι η "φίλη ορθόδοξη" Ρωσία τον πουλάει στο μακεδονικό.

ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΟΣΗΣ ΤΟΥ ΓΚΛΙΓΚΟΡΟΦ

Έχουμε ωστόσο σοβαρούς λόγους να μην πιστεύουμε ότι ο Γκλιγκόροφ πήγε στη Μόσχα μόνο και μόνο επειδή η Ευρώπη αρνείται να προωθήσει το "καθεστώς σύνδεσης" που επιδιώκει επίμονα η Δημ. της Μακεδονίας. Το ζήτημα είναι ότι αυτό το "καθεστώς σύνδεσης" είναι τώρα ζωτικής σημασίας για τη Δημ. της Μακεδονίας, επειδή αυτή απειλείται με διάσπαση και απόσχιση του Τέτοβο από τον αλβανικό σοβινισμό. Στο Τέτοβο βρίσκεται η αληθινή απειλή για την επιβίωση της Δημ. της Μακεδονίας. Αυτή η απειλή γίνεται άμεση από την ώρα που βράζει το γειτονικό Κόσσοβο και από την ώρα που η δήθεν αλβανική εξέγερση του 1997 έχει γεμίσει το Κόσσοβο με εκατοντάδες χιλιάδες καλάνδικοφ. Αν το Κόσσοβο αναφλεγεί, τότε ένα μέρος από τους αλβανούς πρόσφυγες που θα φύγουν από αυτό, θα βρεθούν στο Τέτοβο. Και ο αλβανικός σοβινισμός ξέρει ότι πιο δύσκολα θα αρπάξει ένα Κόσσοβο που βρίσκεται κάτω από τη μπότα μιας πανίσχυρης Σερβίας, παρά ένα Τέτοβο που ζει με άνεση μέσα σε μια δημοκρατική και μικρή Μακεδονία. Γι' αυτό ο Γκλιγκόροφ προτείνει από τώρα την εγκατάσταση διαδρόμων για να φυγαδευτούν προς την Αλβανία και όχι προς το Τέτοβο οι πρόσφυγες του Κόσσοβο, αν ο πόλεμος ξεσπάσει.

Όμως η λειτουργία αυτών των διαδρόμων, όπως και η ίδια η εξέλιξη του αποσχιστικού κινήματος του Τέτοβο θα εξαρτηθεί από τη στάση της Αλβανίας. Αλλά η Αλβανία είναι στα χέρια του Φάτος Νάνο, δηλαδή της φιλωρώσικης μερίδας της αλβανικής άρχουσας τάξης.

Δεν μπορούμε λοιπόν να μη συνδυάσουμε την προσφυγή του Γκλιγκόροφ στη Μόσχα με το γεγονός ότι πριν λίγες βδομάδες ο Φάτος Νάνο ανέπτυξε στενότερες σχέσεις και έδωσε καποιες εγγυήσεις στην κυβέρνηση της Δημ. της Μακεδονίας ότι οι αλβανοί του Τέτοβο δεν θα βάλουν ζήτημα απόσχισης. Είναι πραγματικά απίθανο ο αρχηγός του αλβανικού σοσιαλισμού να έκαμε μια τέτοια κεφαλαιώδη και φαινομενικά σωτήρια παραχώρηση στην γενικά φιλοευρωπαϊκή φράξια της μακεδονικής αστικής τάξης, δίχως να εξασφάλισε σοβαρά ανταλλάγματα στο γενικότερο διπλωματικό παιχνίδι στα Βαλκάνια.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΟΒΙΝΙΣΜΟΣ, Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΑΣ

Σε κάθε περίπτωση πάντως είναι γεγονός ότι καθοριστικός παράγοντας, τόσο για την επαπειλούμενη διάσπαση της Δημ. της Μακεδονίας, όσο και για την υποταγή στη Μόσχα είναι η φασιστική, τραμπούκικη, φιλοπόλεμη και πάνω από όλα φιλωρώσικη ελληνική διπλωματία. Οποιοδήποτε γίνει από τα δύο, δηλαδή είτε η Δημ. της Μακεδονίας

ας διασπαστεί και ματώσει σε έναν ατέλειωτο εμφύλιο, είτε ακόμα χειρότερα, να υποταχθεί στη Ρωσία και γίνει ένα επικίνδυνο και επιθετικό τσιράκι της στα Βαλκάνια (μέσω του VMRO), ο βασικός υπεύθυνος για όλα αυτά θα είναι ο ελληνικός σοβινισμός. Γιατί αυτός θα είναι, και όχι ο βουλγάρικος ή ο σέρβικος ή ο αλβανικός που θα της έχει κόψει το δρόμο προς την Ευρώπη για λογαριασμό των νέων Τσάρων του Κρεμλίνου. Εννοείται ότι η ελληνική ευθύνη δεν αθώνει την ευρωπαϊκή μονοπωλιακή αστική τάξη, που κτηνωδώς εδώ και πέντε χρόνια εγκαταλείπει ευχαρίστως τα Βαλκάνια στα χέρια των μικρών τραμπούκων του Κρεμλίνου. Όπως άφησε τη Βοσνία να κατασπαράχτει στα χέρια της Σερβίας, έτσι τώρα αφήνει τη Δημ. της Μακεδονίας στα βέτο της ελληνικής διπλωματίας. Είναι πραγματικά εξοργιστικό το μάθημα που δίνει ο Πάγκαλος στη ριγμένος στην ευρωπαϊκή χοντροπεσιά στον ομόλογό του Χατζίνσκι σε μια επιστολή που του έστειλε το Δεκέμβριο. Η επιστολή δεν δημοσιεύτηκε αλλά στο Βήμα της 1ης Φλεβάρη διατυπώνεται η ουσία της, το ότι δηλαδή "ο κ. Πάγκαλος... κατέστησε σαφές στους "συνομιλητές του" ότι η Ελλάδα δεν μπορεί να συναινέσει στην απόδοση της ιδιότητας του συνδεδεμένου μέλους (με την Ευρ. Ένωση) όσο τα Σκόπια διατηρούν μια συμπεριφορά που συνάδει με την αναβίωση εθνικιστικών αντιλήψεων μάλλον παρά με τις σχέσεις καλής γειτονίας και συνεργασίας".

Οι "εθνικιστικές αντιλήψεις" διευκρινίζει το Βήμα παρακάτω είναι ότι μια προσαρμογή της ονομασίας του κράτους δεν... "συνεπάγεται αυτομάτως την "παραμόρφωση της εθνικότητας του ταντότητας".

Τι απέραντο θράσος! Είναι εθνικισμός να υπερασπίζεται μια χώρα το κρατικό όνομά της που της το αναγνωρίζει όλος ο πλανήτης και δεν είναι εθνικισμός το να θέλει μια άλλη χώρα να της το αλλάξει και μάλιστα με το ζόρι. Αλλά το έσχατο θράσος τους βρίσκεται διατυπωμένο στο τέλος του ίδιου άρθρου του Βήματος (που προφανώς διαρρέεται από το ελληνικό υπουργείο Εξωτερικών) "...Επιπλέον γίνεται αντιληπτή η δυσφορία των Ευρωπαϊκών χωρών λόγω της απουσίας πράξεων που να τεκμηριώνουν όσα λέγουν οι σκοπιανοί ιθύνοντες για την αντιμετώπιση των διαφορών και της συνακόλουθης έντασης ανάμεσα στις δύο εθνικές κοινότητες, των Σλάβων και των Αλβανών".

Επικαλούνται δηλαδή οι "δικοί μας" σοβινιστές τα μειονοτικά προβλήματα στο Τέτοβο για να κατηγορήσουν τη Δημ. της Μακεδονίας στην Ευρώπη όταν η κατάσταση εκεί για τους Αλβανούς είναι 1000 φορές καλύτερη από την κατάσταση των Τούρκων της Θράκης και των εθνικά Μακεδόνων της Ελλάδας. Οι μεγαλύτεροι καταπιεστές εθνικών μειονοτήτων στην Ευρώπη εμποδίζουν την πιο δημοκρατική στα εθνομειονοτικά ζητήματα χώρα της Ευρώπης να προσχωρήσει στην Ευρ. Ένωση στο όνομα αυτών των ζητημάτων. Στην ουσία ο εγκληματικός ελληνικός σοβινι-

σμός παίρνει το μέρος των Αλβανών σοβινιστών στο Τέτοβο για να

ΕΚΦΑΣΙΣΜΟΣ ΤΗΣ Ν.Δ

συνέχεια από τη σελ. 3

Καραμανλή μετά τις διαγραφές ήταν να συναντήσει τον επικεφαλής του ελληνικού καπιταλισμού, Πρόεδρο της Εθνικής Τράπεζας Καρατζά για να τον καθησυχάσει (προφανώς ότι δεν διέγραψε τους "6" λόγω ΔΕΚΟ).

Η εξήγηση του "τόρα" πρέπει κατά τη γνώμη μας να αναζητηθεί στην "ταρινή" ανάγκη του ρώσικου μετώπου να αποδυναμώσει ή και, εν ανάγκη, να ρίξει το Σημίτη.

Λέμε "εν ανάγκη", γιατί ο Σημίτης έχει μέχρι τώρα συμμορφωθεί στις στρατηγικές επιλογές της ρώσικης φράξιας. Της έχει παραδώσει το περιεχόμενο της εξωτερικής πολιτικής, έχει δεχτεί το εκτεταμένο οικονομικό σαμποτάζ σε όλη τη γραμμή και κυρίως το σαμποτάζ του Λαλιώτη, έχει παραδώσει στον Κόκκαλη του ΟΤΕ (προχθές ο Χρυσολούρης φίλος της Ιντρακόμ τοποθέτησε σαν υπεύθυνο της ΚΟ-ΣΜΟΤΕ τον υπεύθυνο ανάπτυξης της Panafon!), και έχει αφήσει το στρατό - βδέλλα στον όλο και πιο ρωσόφιλο Τσοχατζόπουλο. Ακόμα και στην κίνηση με τις ΔΕΚΟ οι "ρώσοι" βλέπουν και μια ευκαιρία να ξεπαστρέψουν από την ηγεσία των συνδικάτων την μη φιλοκνίτικη τάση του ΠΑΣΟΚ. Οι "ρώσοι" δεν θέλουν υποταγή των ΔΕΚΟ στο κράτος και εκσυγχρονισμό, όπως θέλει η καθαυτό σμιτική φράξια, αλλά εκκαθάριση στην ηγεσία της. Γι' αυτό τα δύο ρώσικα κόμματα, ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ, δεν κάνουν πολύ θόρυβο υπέρ των σημερινών ηγεσιών των ΔΕΚΟ.

Το ρώσικο μπλοκ όμως είναι οργανισμένο και ανήσυχο τελευταία με τον Σημίτη. Και αυτό από τη στιγμή που αυτός τους "πούλησε" στην υπόθεση της Ολυμπιάδας πετώντας έξω το Λαλιώτη και τον άνθρωπο του Κόκκαλη Συναδινό. Έχουμε ξαναγράψει ότι είναι ζωτικής σημασίας για τους "ρώσους" το να ελέγξουν και να σαμποτάρουν ταυτόχρονα την Ολυμπιάδα. Όπως έχουμε γράψει η Ολυμπιάδα είναι όχι μόνο μια επιχείρηση τεράστιας σημασίας για τη ρημαγμένη Ελλάδα αλλά και η ατμομηχανή που εμποδίζει όλο το σαμποτάρισμα των μεγάλων έργων.

Το ζήτημα που κρίθηκε εδώ ήταν τόσο μεγάλο ώστε για πρώτη φορά από τότε που συγκροτήθηκε το λαλιωτο-σμιτικό μέτωπο, ο Λαλιώτης διέρρευσε σχεδόν ανοιχτά την αντίθεσή του με την κυβέρνηση και ορκίστηκε ότι δεν θα επιτρέψει καμία παρέκλιση σαν ΥΠΕΧΩΔΕ, που σημαίνει ότι θα σαμποτάρει όλα τα έργα.

Φαίνεται λοιπόν ότι ένα δραστήριο αντι-σμιτικό μέτωπο (που όμως ανοιχτά προς το παρόν προτείνει μόνο ο Σαμαράς) χρειάζεται μια

εκβίασει τη μικρή γειτονική χώρα, χώρα κλειδί για την ειρήνη σε όλα τα Βαλκάνια. Αυτή η ταχτική πρέπει να ξεσκεπαστεί και να εμποδιστεί από τους έλληνες δημοκράτες και το ευρωπαϊκό δημοκρατικό κίνημα.

ΝΔ ξεκαθαρισμένη από την νεο-δημοκρατική, ευρωπαϊόφιλη και προφανώς πιο φιλοσμιτική τάση της ΝΔ. Οι προχθεσινές διαγραφές εξυπηρετούν και αυτό τον ταχτικό στόχο πέρα από το γενικό στρατηγικό τους στόχο.

ΔΥΣΚΟΛΗ Η ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΕΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΙΚΗΣ ΤΑΞΗΣ

Το ουσιαστικό πάντως ερώτημα που μπάινει τώρα είναι το αν θα μπορέσουν οι ταρινοί διαγραμμαμένοι μαζί με τα άλλα δύο στελέχη της δημοκρατικής αστικής τάξης που έχουν εξαναγκαστεί σε αποχώρηση, τον Ανδριανόπουλο και τον Παπακωνσταντίνου, να προχωρήσουν στη δημιουργία ενός δημοκρατικού κόμματος της αστικής τάξης.

Η μόνη δυσκολία αυτής της επιχείρησης δεν βρίσκεται βέβαια στους προσωπικούς αρχηγικούς ανταγωνισμούς, αλλά στην πολιτική αδυναμία ακόμα και της πιο μικρής μερίδας της αστικής τάξης να έρθει σε ρήξη με την ονομαζόμενη "εθνική στρατηγική", δηλαδή με το ανόητο, αντιδραστικό και καταστροφικό αντιτουρκικό μέτωπο που εγκατέστησε ο προβοκάτορας της Μόσχας Παπανδρέου στο κέντρο της ελληνικής πολιτικής ζωής.

Το κλειδί μιας τέτοιας δυνατότητας δεν βρίσκεται στο Σουφλιά, που μόνο στην οικονομία είναι συνεπής ευρωπαϊστής, αλλά κατ' αρχήν στον Μάνο, τον Ανδριανόπουλο και τον Παπακωνσταντίνου που τολμάνε να "αντιμιλάνε" και στο εθνικό ζήτημα. Λέμε κατ' αρχήν γιατί στο βάθος τους τέτοια εγχειρήματα κρίνονται από το χαρακτήρα των μερίδων της αστικής τάξης που αυτοί εκπροσωπούν. Και αυτές οι μερίδες μέχρι στιγμής δεν έχουν δείξει καμία επαναστατική διάθεση. Προτιμούν δηλαδή γλοιωδώς να διατηρούν άριστες σχέσεις με τις δυνάμεις του πολέμου, που συμβαίνει να ελέγχουν εδώ και χρόνια τον κρατικό μηχανισμό, παρά να ετοιμάζουν στρατηγικές συγκρούσεις μαζί τους.

Γι' αυτό η αληθινή ελπίδα της δημοκρατικής διεξόδου βρίσκεται στις δυνάμεις της εργατικής πρωτοπορίας που με εκφραστή την ΟΑΚΚΕ έχουν σηκώσει τη σημαία της ειρήνης, της ανάπτυξης και της δημοκρατίας και δείχνουν με συνέπεια και τολμηρά εδώ και χρόνια σαν τον κύριο και κρυμμένο εχθρό, το ρώσικο σοσιαλμπερλιαστικό και τις εσωτερικές δυνάμεις του πολέμου και του φασισμού.

Η σύγχρονη ιστορία αποδειχνει ότι μόνο αν βγει μπροστά η πιο συνεπής δημοκρατική τάξη, η εργατική, μπορούν να ξεθαρρέσουν και να αποκολληθούν σε μια λίγο-πολύ συνεπή κατεύθυνση τα δημοκρατικά κομμάτια όλων των άλλων κοινωνικών τάξεων.

ΙΡΑΚ

Η αμερικάνικη απειλή ευνοεί το Κρεμλίνο

Στο φύλλο 293 του Νοέμβρη της Νέας Ανατολής έχουμε κάνει μια γενική ανάλυση της σημερινής Ιρακο-αμερικάνικης σύγκρουσης. Σύμφωνα με αυτή την ανάλυση η επαπειλούμενη αμερικάνικη επίθεση στο Ιράκ δεν είναι τμήμα μιας διεθνούς αντιφασιστικής εκστρατείας ενάντια στο φιλοπόλεμο καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν, αλλά μια μορφή συνετισμού του τρίτου κόσμου, ιδιαίτερα εκείνου που έχει πετρέλαιο, στον οποίο τόσο συχνά επιδίδονται οι ΗΠΑ.

Το ότι αυτή είναι η φύση της αμερικάνικης επέμβασης στον Κόλπο αποδεικνύεται από το ότι είναι οι Αμερικάνοι που έχουν μονομερώς επιβάλει τον διαμελισμό του Ιράκ σε τρεις ζώνες και έχουν αφαιρέσει την ιρακινή κυριαρχία σε δύο από αυτές. Έχουμε ξαναγράψει ότι η αντιιρακινή συμμαχία του 1990 είχε το πολιτικό και νομικό δικαίωμα να συντρίψει τον Σαντάμ Χουσεΐν βαδίζοντας ως τη Βαγδάτη. Όμως αυτό το δικαίωμα δεν το άσκησε τότε η αντιιρακινή συμμαχία λόγω του ρώσικου βέτο, ουσιαστικά λόγω της ουσιαστικής από τότε αμερικανορωσικής συνεργασίας.

Αυτή η συνεργασία εκδηλώθηκε σε τρία χαρακτηριστικά μέτωπα κτηνωδίας στον κόσμο: πρώτα στην κατοχή του Λίβανου από τη Συρία, ύστερα στον φρικιαστικό διαμελισμό της Βοσνίας, και τρίτο στην ισοπέδωση της Τσετσενίας.

Από την ώρα λοιπόν που οι ΗΠΑ δεν συνέτριψαν τότε τον Σαντάμ για χάρη της πολύ πιο φασιστικής και άπειρα πιο επικίνδυνης ρώσικης υπερδύναμης με την οποία συνεργάστηκαν σε τόσα εγκλήματα, δεν έχουν κανένα πολιτικό δικαίωμα σήμερα να επιβάλουν με τη βία αφοπλισμό του Ιράκ. Μα μήπως έχουν βάλει ζήτημα αφοπλισμού της πιο βάρβαρης στρατιωτικής δικτατορίας του κόσμου, δηλαδή της κινέζικης ή έχουν προτιμήσει να συνεργάζονται θαυμάσια μαζί της;

Το καθεστώς Σαντάμ Χουσεΐν είναι πραγματικά ένα τραμπουκικό φασιστικό καθεστώς που του αξίζει η χειρότερη τιμωρία από το λαό του Ιράκ και όλους τους λαούς και τις χώρες της περιοχής. Πραγματικά αυτός ο τοπικός τραμπουκός δεν πρέπει να έχει στα χέρια του όπλα μαζικής καταστροφής και είναι γεγονός ότι ο λόγος που τον κάνει να μη θέλει τον έλεγχο από την UNSCOM (του οργάνου του ΟΗΕ που είναι επιφορτισμένο με αυτόν τον έλεγχο) δεν είναι η συμμετοχή των ΗΠΑ σε αυτήν, αλλά το γεγονός ότι πραγματικά ετοίμαζε τέτοια όπλα παραβαίνοντας ακόμα και τους ελάχιστους εκείνους διεθνείς όρους που του είχαν τεθεί μετά την ήττα του.

Με αυτή την έννοια οι ΗΠΑ έχουν όλο το τυπικό, δηλαδή το διεθνές νομικό δικαίωμα να χτυ-

πήσουν το Ιράκ. Είναι σίγουρο ότι ο Σαντάμ Χουσεΐν φτιάχνει βιολογικά όπλα (που δεν θέλουν μεγάλα εργαστήρια), μέσα στα μερικές δεκάδες κτίρια που ονομάζει ή είναι παλάτια του. Αυτό το δέχονται και πολιτικοί του σύμμαχου αυτή τη στιγμή σαν τους Γάλλους, (Monde 1-2 Φλεβάρη), ενώ δεν έχουν τολμήσει να το αρνηθούν ούτε οι Ρώσοι. Επαναλαμβάνουμε λοιπόν ότι τους λείπει το πολιτικό δικαίωμα.

Είναι σίγουρο ότι όπως το 1990 έτσι και τώρα είναι αδύνατη μια αληθινή συντριβή του καθεστώτος Σαντάμ που είναι η μίνιμουμ προϋπόθεση για ένα σχετικά φιλειρηνικό Ιράκ. Όμως μια αληθινή συντριβή του Ιράκ από ένα στρατό με επικεφαλής τις ΗΠΑ είναι αδύνατη όσο υπάρχει η συνολική συνεργασία των ΗΠΑ με τον βασικό προστάτη του ιρακινού φασισμού, που είναι η Ρωσία. Η Ρωσία θα επιτρέψει να πέσει ο Σαντάμ, και μάλιστα το επιδιώκει και η ίδια με έναν όρο: να έρθει στη θέση του ένας ρωσόφιλος φασίστας. Ο Σαντάμ είναι ένας τριτοκοσμικός φασίστας και όχι ένα ενεργούμενο της Μόσχας. Δεν είναι τυχαίο που πριν την ήττα του το 1990, ήταν πάντα ένα εμπόδιο στην πορεία του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού προς τον αραβικό κόσμο και την ανατολική Αφρική. Αν τώρα βρίσκει καταφύγιο στη Ρωσία είναι ακριβώς εξ αιτίας της αδυναμίας του.

Αν λοιπόν οι ΗΠΑ σχηματίσουν σήμερα ένα στρατό και χτυπήσουν ξανά τον Σαντάμ μπορούμε να είμαστε σίγουροι ότι θα το κάνουν μέχρι του σημείου που θα συμφέρει το Κρεμλίνο. Ειδικά με έναν τόσο αφοσιωμένο στη Ρωσία πρόεδρο σαν τον Κλίντον το χτύπημα θα είναι τόσο όσο χρειάζεται για να παραδώσει το Ιράκ στη Ρωσία. Είναι φανερό ότι κάτι τέτοιο είναι πολύ πιο εύκολο σήμερα παρά στο προηγούμενο χτύπημα του 1990. Γιατί τότε η Ρωσία δεν ήταν τόσο μέσα στο Ιράκ όσο είναι σήμερα και γιατί η Αμερική είχε πρόεδρο έναν Μπους και όχι έναν Κλίντον.

Αν δηλαδή τώρα ξεσπάσει ένας ιρακο-αμερικανικός πόλεμος θα είναι μια χειρουργική επέμβαση κατάλληλη μόνο για την άνοδο ενός άλλου Σαντάμ στην εξουσία του Ιράκ. Δηλαδή τόσο δυνατή ώστε να έχει σαν αποτέλεσμα μια ήττα του Σαντάμ και τόσο αδύνατη ώστε να μην ξεριζώσει όλο το καθεστώς του.

Είναι πραγματικά χτυπητός ο τρόπος με τον οποίο η Ρωσία διαχειρίζεται πλέον την ιρακίνο-αμερικάνικη κρίση, δηλαδή σαν διπλωματικός εκπρόσωπος του Ιράκ και ταυτόχρονα σαν παντοδύναμος διαιτητής. Ήδη με αυτό τον τρόπο είναι σε θέση να διεισδύσει στο ιρακίνο πολιτικό, διπλωματικό και πιθανά στρατιωτικό επιτελείο με τρόπο πρωτοφανή στα χρονικά του Ιράκ.

Έχουμε φτάσει πια στο σημείο

η αμερικανο-ιρακίνο σύγκρουση να έχει γίνει μια διαρκής αμερικανο-ρώσικη διαπραγματεύση. Το μεγάλο μαλιστα κέρδος για τη Μόσχα είναι ότι αυτή η διαπραγματεύση της εξασφαλίζει μια τεράστια διεθνούς σημασίας διάσπαση του δυτικού στρατόπεδου και την απομόνωση των ΗΠΑ χάρη στην έξοχη προβοκατόρικη πολιτική του Κλίντον.

Πραγματικά αυτό το υστερικό γύναιο, η Ολμπράϊτ, που εκφράζει το αληθινό κατάντημα του αμερικάνικου ηγεμονισμού την ώρα που αυτός έχει την αυταπάτη της απόλυτης παγκόσμιας κυριαρχίας, δέχεται το ένα χαστούκι μετά το άλλο. Η Γαλλία δεν την ακολουθεί, εκδικούμενη που οι ΗΠΑ δεν της αναγνώρισαν τον ισχυρό ρόλο που ήθελε στη νατοϊκή Μεσόγειο, αλλά και επειδή οι γαλλικές πετρελαιοεταιρείες ετοιμάζουν χρυσές δουλειές στον Κόλπο και στην κεντρική Ασία χάρη στο πολιτικό διαβήτη που κρατάει ο ιρακίνο-ρωσικός άξονας. Αλλά ούτε και το μη φιλοπόλεμο κομμάτι του αραβικού κόσμου (Αίγυπτος, Σαουδική Αραβία, Ιορδανία, Εμιράτα) είναι διατεθειμένο να μπει σε μια περιπέτεια πίσω από μια ασταθή και αδύναμη υπερδύναμη, που έδειξε την ανοχή της κυρίως στους σιωνιστές του Ισραήλ που τους επέτρεψε να χαλάσουν την ειρηνευτική διαδικασία, αλλά και στους Σύριους και Ιρανούς προβοκάτορες της Χαμάς και της Χεζμπολάχ.

Έτσι οι ΗΠΑ δοκιμάζουν για πρώτη φορά στη μεταπολεμική τους ιστορία μια τέτοια διπλωματική απομόνωση, απομόνωση που εκδηλώνεται με την απώλεια της πλειοψηφίας τους ανάμεσα στα σταθερά μέλη του συμβουλίου ασφαλείας του ΟΗΕ υπέρ του ρωσοκινεζικού άξονα.

Βέβαια ο βαθύτερος στρατηγικός παράγοντας αυτής της μετακίνησης ισχύος είναι ακριβώς η ενδυνάμωση του ρωσοκινεζικού άξονα στην Ασία και την Αφρική (όπου η Ρωσία κυριολεκτικά καλπάζει καταβροχθίζοντας, μετά την Αγκόλα, την μία μετά την άλλη από τις ισχυρότερες χώρες Ν. Αφρικής, Ζαΐρ, και τελευταία το Κογκό), όμως ο ταχτικός παράγοντας είναι η μετακίνηση της Γαλλίας που συνεχίζει παρ'όλα αυτά να ταλαντεύεται.

Αυτή τη στιγμή δεν μπορούμε να ξέρουμε αν τελικά οι ΗΠΑ θα εξαπολύσουν την επίθεσή τους. Το ζήτημα είναι ότι σε καμία περίπτωση αυτή δεν θα σημαίνει κάτι καλό για την ειρήνη στην περιοχή και στον κόσμο γενικά. Οπωσδήποτε ο τελικός ωφελημένος θα είναι ο ρώσικος σοσιαλμπεριαλισμός, ο οποίος, όπως είπαμε, θα κρατήσει τη "διαδικασία" αυτής της επίθεσης στο επίπεδο που τη χρειάζεται. Ήδη ο Γιέλτσιν μίλησε για τρίτο παγκόσμιο πόλεμο προετοιμάζοντας την αμερικάνικη αστική τάξη για τα όρια που

μπαίνουν στον αμερικάνικο ηγεμονισμό. Πάντως μέχρι στιγμής οι ρώσοι προτιμούν το παιχνίδι, ούτε πόλεμος, ούτε ειρήνη που το παίζουν με τη θέση ότι στο ζήτημα του ελέγχου έχει δίκιο η Αμερική, αλλά στο ζήτημα της μη βίας έχει δίκιο το Ιράκ. Αυτό το παιχνίδι επιτρέπει με πιο μεγάλη ασφάλεια στο Κρεμλίνο να χωθεί μέσα στην ιρακίνο εξουσία και ταυτόχρονα να εμφανίζεται σαν πανίσχυρος εγγυητής της ειρήνης, δηλαδή ο αληθινός ηγεμόνας, στην περιοχή του Κόλπου.

Αυτή η τελευταία προσπάθεια της Ρωσίας για την ενίσχυση της διπλωματικής της παρουσίας εκδηλώθηκε στο ζήτημα των κατασκοπευτικών αεροπλάνων, όταν ζήτησε τα ρώσικα να αντικαταστήσουν τα αμερικάνικα, που ως τώρα ελέγχουν το ιρακίνο έδαφος και τον εναέριο χώρο. Αυτή την πρόταση την απέρριψε προς το παρόν το αμερικάνικο υπουργείο εξωτερικών, αλλά κάπως θα κοιτάξει αργότερα να την αξιοποιήσει ο Μπιλ Κλίντον.

Και βέβαια ο Κάστρο είναι με τον Κλίντον

Την ίδια ώρα που τα ερωτικά βίτσια του αμερικανού προέδρου έρχονται στη δημοσιότητα και η κρίση στο Ιράκ σφραγίζει τις παγκόσμιες εξελίξεις, ο Φιντέλ Κάστρο αναδεικνύεται σε πιστό φίλο του Κλίντον. Στο τέλος της τετράωρης ομιλίας του στην κρατική τηλεόραση της Κούβας, ο Κάστρο δήλωσε: «Ο Κλίντον αντιμετωπίζει δυσκολίες κι εμείς δεν χαιρόμαστε γι' αυτό. Αντίθετα επιθυμούμε ειλικρινά να τις ξεπεράσει» (η αναφορά σύμφωνα με τον αστικό τύπο αφορά τις "προσωπικές δυσκολίες" του Κλίντον, δηλ. το σκάνδαλο με τη Μ. Λεβίνσκι).

Ο Κάστρο συνέχισε λέγοντας πως ο Κλίντον είναι θύμα μιας συνωμοσίας και ότι "οι εναντίον του κινήσεις, στις οποίες προβαίνουν οι αντίπαλοι του μου φαίνονται στ' αλήθεια βρόμικες" (απογευματινός τύπος, 4/2). Ο έμπειρος σοσιαλφασίστας Κάστρο ξέρει κα-

λά πόσο πολύτιμη είναι η παρουσία του ρωσόφιλου Κλίντον στο Λευκό Οίκο. Τον βοηθάει σήμερα, τόσο ξεκάθαρα γιατί το "καθολικό" μέτωπο ή καλύτερα το "τόξο του καθολικισμού" που προωθεί ο Κάστρο, αλλά και ο επίσης καθολικός Κλίντον, έχει κάνει την ψευτοκομμουνιστική Κούβα λιγότερο απειλητική για την αμερικανική αστική τάξη, την έχει μπερδέψει και αποσυντονίσει. Μέχρι να καταλάβει αυτή, τι έχει συμβεί, η Ρωσία θα έχει βάλει το πόδι της, όσο μπορέσει να το βάλει, στην αυλή του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Οι Ζαπατίστας διείσδυσαν στην Καθολική Εκκλησία για να συγκροτήσουν το στρατό τους. Ο σοσιαλφασίστας Κάστρο μετατρέπει αυτή την τακτική σε παγκόσμια πολιτική για να την εφαρμόσει "δημιουργικά" στη Λατινική και τη Νότια Αμερική.

Η Κύπρος βιάζεται να γίνει Αφγανιστάν

Μόλις μια εβδομάδα πριν τις προεδρικές εκλογές στην Κύπρο, η Εθνική Φρουρά στο νησί στέλνει κύπριους αξιωματικούς στη Μόσχα για να εκπαιδευτούν στη χρήση των πυραύλων S-300.

Είναι η πρώτη ουσιαστική κίνηση για την απόκτηση των πυραύλων που έκανε η Λευκωσία μετά την υπογραφή του συμβολαίου, πριν από ένα χρόνο, με τη ρώσικη κατασκευαστική εταιρεία. Οι 52 κύπριοι αξιωματικοί της Εθνικής Φρουράς που βρίσκονται ήδη στη Μόσχα πρόκειται να εκπαιδευτούν στα ηλεκτρονικά των S-300, στη συντήρησή τους καθώς και στον τρόπο εκτόξευσης του πυραυλικού συστήματος. Σύμφωνα με το Βήμα, της 1ης Φλεβάρη, μέσα στις επόμενες μέρες αναμένεται να αφιχθούν και ρώσοι Τεχνικοί που θα εντοπίσουν τις περιοχές που θα εγκατασταθούν οι πύραυλοι. Κυπριακές στρατιωτικές πηγές ανέφεραν ότι η εγκατάσταση θα γίνει το φθινόπωρο του 1998.

Η Κύπρος, με την έγκριση της ελληνικής αστικής τάξης, κινείται ταχύτατα προς τη "ρώσικη προστασία" και την καταστροφή. Η Ρωσία χρειάζεται το νησί για τον εαυτό της σαν καίριο γεωπολιτικό σημείο στον πόλεμο για την παγκόσμια ηγεμονία. Δεν πρόκειται να παραχωρήσει όχι μόνο καμία ανεξαρτησία στο νησί, αλλά θα το βυθίσει στο φασισμό.

Η Κύπρος προορίζεται να γίνει ένα μικρό Αφγανιστάν. Η μόνη πραγματικά εθνικοανεξαρτησιακή γραμμή στο νησί που υπηρετεί την ειρήνη και τη δημοκρατία είναι: "ΟΧΙ ΣΤΟΥΣ S-300. ΕΝΟΤΗΤΑ ΜΕ ΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΥΣ. ΕΞΩ Ο ΤΟΥΡΚΙΚΟΣ ΚΑΙ Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΤΡΑΤΟΣ ΑΠ' ΤΟ ΝΗΣΙ".

